

NEREUS MAGAZINE

MAGAZINE VOOR LEDEN EN REÛNISTEN VAN DE AMSTERDAMSCHЕ STUDENTEN ROEIVEREENIGING NEREUS

ROAD TO RIO

HENLEY 2015 & 2004

EXTRA: LUSTRUMEDITIE

ZIE ANDERE KANT

REDACTIONEEL

Waarde lezer,

U heeft wat langer dan gewoonlijk moeten wachten op de nieuwe editie van het *Nereus Magazine*, maar met een goede reden. Want – het is u ongetwijfeld niet ontgaan – 2015 is het jaar van het Lustrum XXVI! Speciaal voor deze gelegenheid is het verschijnen van het magazine verplaatst naar de lustrummaand december.

Laten we dus beginnen met het einde van dit nummer: dit staat geheel in het teken van het Lustrum. Hier kunt u niet alleen het volledige programma van de lustrumweek vinden, maar ook meer te weten komen over de herkomst van het thema ‘Trou moet blycken’. Daarnaast wordt het Lustrum XXVI aangegrepen om terug te blikken op het verre en minder verre verleden van de A.S.R. Nereus.

In het eerste deel van het magazine vindt u de gebruikelijke verslagen van het afgelopen wedstrijdjaar, waarin wederom prachtige overwinningen werden behaald, zoals op de wereldkampioenschappen in Aiguebelette. Ook staan we stil bij de winst van de Temple Challenge Cup in Henley dit jaar, en bij de

vorige keer dat deze door Nereus gewonnen werd, namelijk in 2004.

Maar het lustrumjaar 2015 is ook alweer bijna ten einde, om te worden gevolgd door een Olympisch jaar. Terwijl u dit magazine leest, zijn voor een aantal Nereïden de voorbereidingen op de Olympische Spelen in Rio de Janeiro in volle gang. Verderop kunt u de ervaringen lezen van een oud-Nereïd die hen voor ging.

Tot slot: vele oud-Nereïden hebben een bijdrage geleverd aan deze editie van het magazine, waarvoor wij hen zeer dankbaar zijn. Bent u geïnspireerd door deze verhalen en wilt u zelf ook eens een bijdrage leveren? Wij horen het graag, dus stuur ons een mail op onderstaand mailadres.

Ioë Hikemelaya!

Namens de redactie van het *Nereus Magazine*,

Laura Kox
magazine@nereus.nl

COLOFON

Het Nereus Magazine wordt door de A.S.R. Nereus uitgegeven voor de donateurs van Oud-Nereus, het 100+Fonds en het Willy Bloemendal CoachFonds.

druk

Jaargang 26 | December 2015
Drukwerkdeal, Deventer
Oplage 1000 stuks

redactie

Laura Kox, Marijn Mennes, Nammy Vellinga, Stefanie Driever, Luc Weterings, Sara Papineau Salm

vormgeving

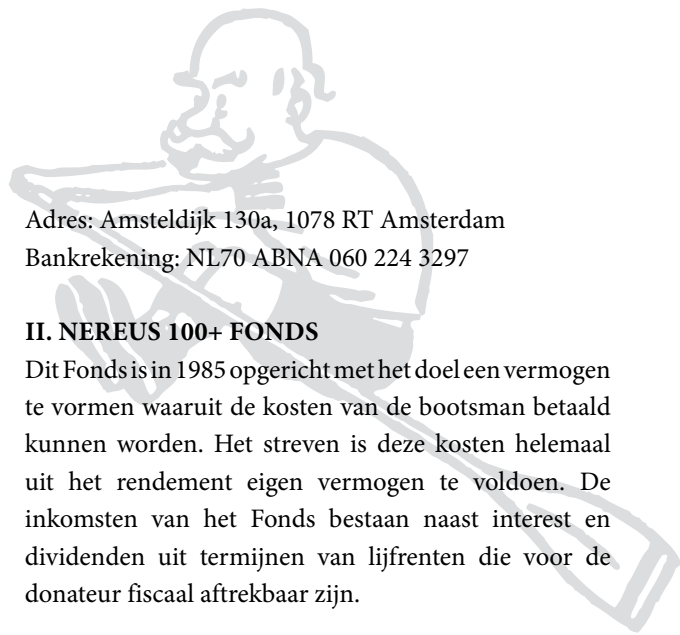
Sara Papineau Salm

beeldmateriaal, met dank aan

Merijn Soeters, Paul Stolk, Marijn Mennes en Diederik Simon

correspondentie-adres

Redactie Nereus Magazine
Amsteldijk 130a
1078 RT Amsterdam | 020 679 7117
magazine@nereus.nl | www.nereus.nl

STICHTING OUD-NEREUS

Oud-Nereus bestaat sinds 1921 en wordt gevormd door oud-leden die hun onderlinge band en die met Nereus in stand willen houden. Daarnaast ondersteunen zij Nereus op velerlei gebied, met name financieel.

Kernbestuur

Kees Jan Ponsen (voorzitter) | 06 27432152 | 020 496 89 30
Sander van den Berg (penningmeester) | 06 52 697 501
Dorine Habets (secretaris) | 06 52 564 064 | oudnereus@nereus.nl
Daniel Paarlberg (communicatie) | 06 13 659 952
Jorrit Lootsma (evenementen) | 06 16 774 858
Gilles Bouman (praeses Nereus) | 06 53 113 788
Roos Thijssen (commissaris Reünisten en Extern) | 06 13 124 011 | reunisten@nereus.nl

Generatievertegenwoordigers

Jaap Hulshof ('50) | 070 517 80 84
Myriam Steenman ('71) | 035 772 73 11
Janneke van Marle ('91) | 06 14 283 202
Nienke Agoston ('99) | 020 669 92 43
Laura Kox ('05) (redacteur Nereus Magazine) | 020 331 44 14 | magazine@nereus.nl

De financiële steun die Oud-Nereus sinds 1921 geeft, is vrijwel uitsluitend voor de aanschaf van wedstrijdschepen; het is derhalve een soort Botenfonds. In de loop der tijd zijn daarnaast ook Fondsen opgezet ter dekking van de kosten van de bootsman, en van de kosten van begeleiding en coaching van het wedstrijdroeien. Nu zijn er dus drie Fondsen.

I. OUD-NEREUS FONDS

Het oorspronkelijke Botenfonds van Oud-Nereus; hiervan wordt het vermogen gevormd door jaarlijkse donaties van oud-leden, en aangewend voor de aanschaf van wedstrijdschepen.

Beheerders

Kees Jan Ponsen | 06 27 432 152 | 020 496 89 30
Sander van den Berg (fondsbeheerder) | 06 52 697 501

Adres: Amsteldijk 130a, 1078 RT Amsterdam
Bankrekening: NL70 ABNA 060 224 3297

II. NEREUS 100+ FONDS

Dit Fonds is in 1985 opgericht met het doel een vermogen te vormen waaruit de kosten van de bootsman betaald kunnen worden. Het streven is deze kosten helemaal uit het rendement eigen vermogen te voldoen. De inkomsten van het Fonds bestaan naast interest en dividenden uit termijnen van lijfrenten die voor de donateur fiscaal aftrekbaar zijn.

Beheerders

Evert Constandse | 035 531 75 65
Adres: Raboes 11, 1251 AK Laren
Jan Peter de Geus | 035 646 07 27 | 06 51 62 36 83
Adres: Huizerstraatweg 51, 1411 GL Naarden
Bankrekening: NL69 ABNA 0490 5818 62

III. WILLY BLOEMENDAL COACH-FONDS

Het Coach Fonds is in 2002 gevormd om daaruit de kosten van organisatie, begeleiding en coaching van het wedstrijdroeien te betalen. Naast een aanzienlijke bijdrage van Nereus zelf, dragen oud-leden, net als bij het 100+Fonds, bij middels termijnen van lijfrente.

Beheerders

Janneke van Marle | 06 14 283 202
Tako Bruinsma | 06 16 126 285
Adres: Amsteldijk 130a, 1078 RT Amsterdam
Bankrekening: NL73 ABNA 0423 3427 11

Elk Fonds heeft twee beheerders, waarvan één wordt aangesteld op voordracht van het Oud-Nereus bestuur en één op voordracht van de ereleden.

Alle donateurs ontvangen het jaarverslag en de jaarrekening van Oud-Nereus; de donateurs van één der andere Fondsen krijgen tevens de jaarrekening van dat Fonds toegestuurd.

INHOUD

3 REDACTIONEEL	22 IN MEMORIAM: JASPER WOUDENBERG
6 VAN DE BESTUURSTAFEL	23 IN MEMORIAM: HAN HEIJENBROCK
7 OUD-NEREUS IN ‘T KORT	24 TER NAGEDACHTENIS: YNO RUYTERMAN
8 AMSTELDIJK IN ‘T KORT	26 ROAD TO RIO
9 NEREUSBABY’S	30 GUSTI SCHNIEPER PREIS
10 JAARVERSLAG PRAESES	32 HENLEY 2015
12 JAARVERSLAG WEDSTRIJDROEIEN	34 HENLEY 2004
14 WEDSTRIJDKALENDER	36 HOE IS HET NU MET... DAMES CLUBACHT’09
16 UPDATE VERBOUWING	38 DE OLYMPISCHE ERVARING
18 IN MEMORIAM: GERI DONKERVVOORT	40 NEREUS OVER DE GRENS
21 IN MEMORIAM: ARTHUR KONING	41 JASJE AAN, JASJE UIT

VAN DE BESTUURSTAFEL

DOOR
KEES JAN PONSEN, VOORZITTER OUD-NEREUS

Waarde Oud-Nereïden,

Alweer een fraai Nereus Magazine valt bij u op de mat. Er is reeds een jaar verstreken na de geweldige roeipromotie die het WK te Amsterdam vorig jaar is geweest. En inmiddels hebben vele équipe-roeiërs en Nereïden zich kunnen revancheren in Aiguebelette, tijdens het WK en tevens kwalificatietoernooi voor Rio 2016.

Intussen gaan de ontwikkelingen aan de Amsteldijk gestaag verder en probeert uw bestuur het aantal donateurs fors te laten groeien, de activiteiten voor alle geledingen van Oud-Nereus te laten toenemen en Oud-Nereus een steeds bredere oud-ledenvereniging te laten worden als afspiegeling van het gemêleerde karakter en de groeiende omvang van het huidige Nereus.

Een aantal belangrijke ontwikkelingen en besluiten zijn het afgelopen jaar genomen, waaronder een broodnodige renovatie en verbouwing van het clubgebouw en het introduceren van de mogelijkheid van een automatische overgang naar Oud-Nereus bij beëindiging van het Nereuslidmaatschap. Maar ook een contributieverhoging, om het structureel verhogen van de Nereusbegroting mogelijk te maken. Dit zijn allen ontwikkelingen die de continuering van de topprestaties van Nereus weer voor jaren zullen moeten borgen.

In al deze zaken probeert het Oud-Nereus bestuur een gewillig oor te zijn en waar mogelijk actief haar bijdrage

te leveren. Dit natuurlijk naast het verzamelen van uw donaties om jaarlijks een bijdrage aan de Nereusvloot te kunnen leveren; het afgelopen jaar betrof dat een zware acht.

Dit jaar werden bovendien de eerste stappen gezet vanuit een nieuw communicatie- en wervingsplan van de hand van Daniel Paarlberg, waardoor wij nog actiever, en ook met gebruikmaking van de moderne media, regelmatig met de Oud-Nereusleden en donateurs en met hen die nog aan boord moeten komen, in contact willen komen en blijven. Dit heeft het afgelopen jaar al geresulteerd in een substantiële groei van het aantal geregistreerde Oud-Nereus begunstigers, waarbij de inspanningen van de Reünistencommissaris en zijn ondersteunende commissie een zeer belangrijke rol hebben gespeeld, waarvoor wij van onze zijde hen veel dank verschuldigd zijn.

En dan is er nu weer, dankzij een voortvarende Lustrumcommissie, het nieuwe lustrum waarin Jong en Minder Jong elkaar weer mogen treffen, en waarbij ik hoop dat wij ons enthousiasme en onze verbondenheid met onze prachtige vereniging weer in groten getale zullen laten blijken en waarop wij weer oude vriendschappen zullen laten herleven en nieuwe zullen laten ontstaan.

Ik hoop u in groten getale te treffen op het lustrum.

Ioë Hikemelaya!

168

Nieuwe donateurs in
2014-2015

8

Schenking van
een nieuwe zware
acht

OUD-NEREUS IN 'T KORT

670 volgers op
Facebook &
2451 bekijkers
van Mexico '68
film op Face-
book

Benefietdiner 25 April

9%

Meer donaties

Wielerrondje 11 juli

Lustrumwedstrijden 26 september

AMSTELDIJK IN 'T KORT

Wist u dat..

De Lustrumwedstrijden een doorslaand succes waren met prachtig roeien en een feest dat tot in de late uurtjes de Amstel bordeauxrood deed kleuren? En dat de foto's van deze bijzondere dag inmiddels op Facebook staan?

Dit jaar het competitieroeien op de schop gaat, teneinde de competitieroeiers meer roeimogelijkheden en activiteiten te kunnen bieden en ze langer aan de vereniging verbonden te houden?

Er wederom genoeg geld is gedoneerd om de voorgenomen donatie, een dames/lichte vier-zonder, aan Nereus te kunnen schenken?

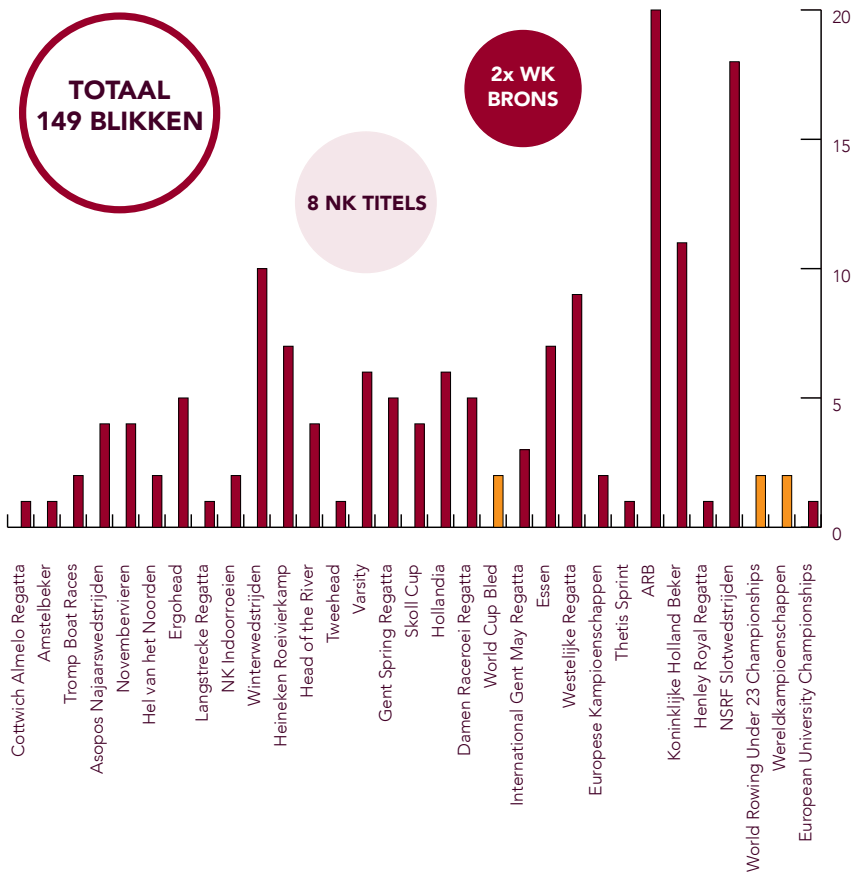
Er een sociale app voor Nereiden is ontwikkeld, IOEgo, waarmee (oud-)leden met een IOE-account gemakkelijk roeittrainingen, fietsrondes, krachttraining en sociale afspraken kunnen coördineren? Zie de website van Nereus voor meer informatie.

Er dit jaar negen bestuursleden in het bestuur der A.S.R. Nereus zitting nemen? De functie commissaris Reünisten & Extern is in het leven geroepen om zowel de oud-leden als sponsoring en acquisitie de aandacht te geven die zij verdienen. Dit past bij en is noodzakelijk als gevolg van het groeiende belang van deze twee portefeuilles.

Er dit jaar via de Nereus Business Week een brug wordt geslagen tussen het student-talent op Nereus en het bedrijfsleven?

NEREUSBABY'S

10 - 04 - 2014	Frédérique Alice Dorothée Wilberts (dochter van Bas en Charlotte Wilberts - Burgers)
11 - 10 - 2014	Magali Lidewij Odilia Reesink (dochter van Reinier Reesink en Minnemijn Smit)
14 - 11 - 2014	Elsa Louise de Ruijter (dochter van Adriaan en Linn De Ruijter)
05 - 01 - 2015	Magalie Nina Mensing van Charante (dochter van Nico en Nina Mensing van Charante - Van Dinter)
05 - 02 - 2015	Nina Dirksmeier (dochter van Femme en Thomas Dirksmeier)
28 - 02 - 2015	Julius Béla Alphons Varga (zoon van Tamás Varga en Elisabeth Verheijen)
30 - 04 - 2015	Lotte Mae Sylvia Kruijff (dochter van Sjoerd en Judith Kruijff)
20 - 05 - 2015	Mads Thomas Apollo Nijse (zoon van Bram en Antoinette Nijse - Dobbelsmann)
09 - 07 - 2015	Lucas Marinus Wichers (zoon van Sander en Kirsten Wichers - Los)
22 - 07 - 2015	Keet Sutherland (dochter van Tjarde Soppe en Tom Sutherland)
05 - 08 - 2015	Hana Alida Nishiyama (dochter van Aron Beekman en Chikako Nishiyama)
01 - 10 - 2015	Janiek Wicher Hoen (zoon van Jessica en Gijs Hoen)

JAARVERSLAG PRAESES

DOOR
BART AULBERS, E.T. PRAESES DER A.S.R. NEREUS

Waarde Oud-Nereïden,

Nereus breekt het record op de Temple Challenge Cup met negen seconden. Mijn telefoon was gekoppeld aan het twitter-account van Nereus, en het mag geen verrassing heten dat deze werkelijk ontplofte. Vergelijkingen met de Britse Acht werden getrokken en overall stonden Engelse roei-coryfeeën op de banken te applaudisseren voor acht Amsterdamse roeiers en hun stuurvrouw. Nereus wint de Temple Challenge Cup met grote overmacht, het mag gezegd worden: het gaat goed met Nereus.

‘Professionalisering’, elk lid van Nereus heeft inmiddels deze term de afgelopen twee jaar op de agenda zien staan van de verschillende ALV’s. Nereus heeft het professionaliseringsbeleid hard nodig om het beste in zichzelf naar boven te (blijven) halen. De professionalisering van Nereus was een belangrijk speerpunt op de agenda van het afgelopen jaar. Er zijn plannen gemaakt om te zorgen dat Nereus naar boven kijkt in de roeiwereld, de internationale top-5 was en is het doel, en de professionalisering is het middel waarmee gehandeld wordt. De constructieve kritiek is ter harte genomen: de doelen zijn geconcretiseerd, en daarnaast is dit jaar de basis gelegd voor een financieel en een materieel meerjarenplan. Hiermee zet Nereus de eerste stap richting betere roeifaciliteiten, een betere wedstrijdvloot en een succesvollere wedstrijdsectie op de korte én lange termijn.

Aan de ambities van Nereus hangt echter een prijskaartje. Dit betekent dat elke Nereïd(e) meer zal moeten betalen. Jarenlang is er geen verhoging geweest van de wedstrijd- en materiaalgeld, terwijl Nereus hier meer, veel meer, aan is gaan uitgeven. Meer wedstrijdroeiers starten meer wedstrijden en vaak zelfs meerdere malen per wedstrijd, echter zijn de bijdrages van de wedstrijdroeiers niet meegegroei. Om aan

deze vraag te voldoen op een financieel verantwoorde manier, zullen in vijf jaar tijd de materiaal- en wedstrijdelden stijgen om zo deze kosten en baten gelijk te trekken. Ook wil ik u er op attenderen dat Jong Nereus een belangrijke rol ziet voor Oud-Nereus, met bijna 160(!) nieuwe oud-Nereïden is er al een prachtige groep nieuwe donateurs bijgekomen, en deze wil ik dan ook graag van harte welkom heten bij Oud-Nereus. Een Oud-Nereus dat de ambities van Nereus steunt; niet alleen financieel, maar ook moreel en met de overdracht van kennis en ervaring. Ook Oud-Nereus ontwikkelt zich in een rap tempo; een jaar of twee geleden leek het een bijna passief netwerk van trouwe donateurs, inmiddels groeit Oud-Nereus sneller dan ooit, worden er meer en succesvolle evenementen neergezet en is de band tussen jong en oud zoals hij vroeger was en zoals hij wezen moet: warm, hecht en enthousiast.

Nereus is van oudsher een vereniging waar de ‘core business’ hard roeien is, en dit is ook zeker de leidraad van het professionaliseringsplan. Met betere boten, meer betaalde coach-uren en betere trainingsfaciliteiten, zorgen we ervoor dat er een nieuwe stimulans is voor zowel Nederlandse als buitenlandse talenten om bij ons aan de Amstel het beste uit zichzelf te halen.

Over faciliteiten gesproken. Onze oude dame is toe aan een facelift, het gebouw laat duidelijke gebruikssporen zien door de vele evenementen, borrels en gezamenlijke trainingen. De verbouwingsplannen liggen klaar om beide kleedkamers, wc’s en douches te verbeteren. Door de oude Wooning te incorporeren in de gebruiksruimtes, komt er extra oppervlak vrij, waardoor eerder genoemde ruimtes vergroot en geoptimaliseerd kunnen worden. De verbouwing past niet alleen in de lijn van de professionalisering, maar is ook broodnodig om de veiligheid van de leden te waarborgen, om aan strikte keuringseisen te voldoen, om het hogere ledenaantal te kunnen herbergen en om eindelijk representatief te kunnen zijn bij evenementen

zoals de Heineken Roeivierkamp. Ook wordt het gebouw energie-efficiënter, wat besparingen in de toekomst oplevert.

Al met al zijn deze plannen ambitieus, goed voor onze vereniging en kostbaar. Een spannend hoofdstuk waarin de sleutel ligt bij de volgende besturen die gaan komen. Zolang Nereus een uniek topsportklimaat kan bieden aan onze wedstrijdroeiers, blijven er talenten doorstromen naar de bond en blijft Nereus de hofleverancier van de Nederlandse equipe. Het is prachtig om zes Nereïden als derde over de streep van het WK te zien gaan, en dat is tegelijkertijd een mooie stimulans in ons jaarlijkse, keiharde werk om dit als uitgangspunt te behouden en verder uit te bouwen. Het lustrum komt eraan, 130 jaar is iets om groots te

vieren. De voorbereidingen worden getroffen om ook voor u als Oud-Nereïden prachtige evenementen te organiseren. Met het Okura als dinerlocatie ziet het er naar uit een prachtige Lustrumweek te worden. Ik kijk ernaar uit om met u het glas te heffen op 19 december aanstaande.

Een jaar vliegt snel voorbij als Praeses, op het moment van schrijven zie ik alweer grote groepen nieuwe aanwas langs de bestuurskamer lopen om zich in te schrijven bij Nereus. Mijn bestuur heeft het lustrum ‘Trou moet Blycken’ omarmd, het nieuwe lustrum is voor de nieuwe eerstejaars. Het was een mooi jaar, Nereus wint de Varsity (en de Olympische Spelen)!

Ioe Hikemelaya!

SEIZOEN '14-'15

JAARVERSLAG WEDSTRIJDROEIEN

DOOR
DAPHNE KOOTWIJK, E.T. COMMISSARIS WEDSTRIJDROEIEN

Dobberend in een bootje, met de voeten in het water turen we over het Lac d'Aiguebelette. Het had slechter gekund. In de verte zien we het achtengeweld naderen. De laatste keer Ioe-en voor het laatste blik van het seizoen, de 150e.

Een mager jaar hoor ik u denken. En inderdaad, er had meer geblikt mogen worden, maar gaat het enkel om de kwantiteit? Na een jaar van heel wat kilometers meefietsen en het zien van veel bloed, zweet en tranen, van zowel geluk als verdriet, durf ik u te zeggen dat het tegendeel waar is. Het ene blik is het andere niet.

Wat een overwinning is het als je blik in de skiff, nadat een paar maanden eerder je beide armen gebroken waren. Wat een ontlading je te plaatsen voor de Spelen. Wat is het mooi wanneer je tóch wint op de Heineken, ondanks alle blessurestress van tevoren. Wat moet het een goed gevoel zijn om toch nog beginneling-af te worden als niemand het meer verwacht. Of het klassement te winnen na verschrikkelijke pech op de

Heineken. Wat een kick als het lukt een record aan te scherpen, of op het laatste moment uitgezonden te worden. Kippenvel, op het moment dat iedereen stil is terwijl het Nereuslied gezongen wordt na het winnen van de Temple Challenge Cup.

Geen overwinning is hetzelfde en dát maakt het juist zo mooi. De emotie die loskomt bij roeiers, coaches en toeschouwers nadat het puntje als eerste over de lijn komt of daarna, aan het erevlot: dat zegt alles. Op sommige blikken zult u jaren later nog terugkijken, u zult erover praten met uw ploeggenoten en het verhaal nog net iets mooier maken dan het al was. En terecht, want niets is zo mooi als winnen met bordeauxrode strepen op uw schouders.

Ons boot moet voorop!

Ioe Hikemelaya!

FOTO: MERIJN SOETERS

Anne-Marie Schonk en Lisa Wörner. Brons LW4x WK Aiguebelette

Tone Wieten, Robert Lücken, Dirk Uittenbogaard en Boaz Meylink. Brons M8+ WK Aiguebelette

WEDSTRIJD- EN ACTIVITEITENKALENDER

Maand	Datum	Wedstrijd	Roeibaan	Plaats	Aanvullende informatie	
November	1	Novembervieren	Amstel	Amsterdam	Activiteiten Wedstrijden	
	14	Paul Veenemans Prijs		Breda		
	29	Hel van het Noorden		Groningen		
December	12	Aegon NKIR		Amsterdam		
Januari	13	Dies Natalis Viering		Amsterdam, A.S.R. Nereus	Oud-Nereus blok van 15-17u (onder voorbehoud)	
	19	Lustrumdiner		Amsterdam, Hotel Okura		
	3	Nieuwjaarsreceptie		Amsterdam, A.S.R. Nereus		
	23	IntrainingsALV		Amsterdam, A.S.R. Nereus		
Februari	20/21	WinterWedstrijden	Delfse Schie	Delft		
Maart	12/13	Heineken Roeivierkamp	Amstel	Amsterdam		
	19/20	Head of the River	Amstel	Amsterdam		
April	2	Tweehead	Amstel	Amsterdam		
	3	Skiffhead	Amstel	Amsterdam		
	10	Varsity	Amsterdam Rijnkanaal	Houten	Borrel voor Oud-Nereiden op VIP boot	
	16	Oud-Nereus borrel		Amsterdam, A.S.R. Nereus	Oud-Nereus borrel op Amsteldijk 130a	
	16/17	World Cup I Varese	Lago di Varese	Italië		
	22/24	Wetselijke/Aegon NK klein	Willem Alexanderbaan	Rotterdam		
Mei	7/8	Europees Kampioenschap	Beetzsee	Brandenburg		
	7/8	Damen Raceroei Regatta	Willem Alexanderbaan	Rotterdam		
	21/22	Hollandia Roeiwedstrijden	Bosbaan	Amstelveen		
	28/29	World Cup II Luzern	Rotsee	Luzern		
	4 en 5	Koninklijke Hollandbeker/NK Groot	Bosbaan	Amstelveen	Oud-Nereus borrel langs de Bosbaan	
	11/12	ZRB	Watersportbaan Tilburg	Tilburg		
	17	Thetis Sprint	Bosbaan	Amstelveen		
	18/19	World Cup III Poznan	Lake Malta	Polen		
	18/19	ARB	Bosbaan	Amstelveen		
Juli	1	Argo Sprint	Bosbaan	Amstelveen		
	2 en 3	NSRF Slotwedstrijden	Bosbaan	Amstelveen		
	2 en 3	Henley Royal Regatta	Thames	Henley-on-Thames		
	9	Olympisch Uitzwaaidiner		Amsterdam, A.S.R. Nereus	Een diner om de olympische roeiers veel succes te wensen (nadere informatie volgt)	
Augustus	6-14	Olympische Spelen	Lagoa Rodrigo de Freitas	Rio de Janeiro / Copacabana Cluster	Finales kijken Olympische Spelen	
	26/27	WK U23	Willem Alexanderbaan	Rotterdam		
September	eind	Nereus Wielerronde		Amsterdam, A.S.R. Nereus (start/finish)	Fietsronde voor fanatiekelingen en recreanten van Jong- en Oud-Nereus	
	n.n.b	OverdrachtsALV		Amsterdam, A.S.R. Nereus	Oud-Nereus blok van 15-17u	
	18	Dam tot Damloop		Amsterdam	Een wedstrijdteam en een recreantenteam van Jong- en Oud-Nereus (onder voorbehoud)	
	n.n.b	OS-huldiging		Amsterdam, A.S.R. Nereus	Huldiging van de olympische roeiers	
Oktober	15-16	Tromp Boatraces	Hilversums kanaal	Hilversum		

UPDATE VERBOUWING

DOOR
STIJN STRUYK, E.T. COMMISSARIS GEBOUW

Waarde Oud-Nereïden,

In de vorige editie van dit magazine heeft u kunnen lezen over de voortgang van de verbouwing. Er werd aandacht besteed aan hoe de plannen tot stand zijn gekomen, en tevens werden de aanpassingen die er zijn gedaan op basis van aanbevelingen van (oud-)leden toegelicht. Voor alle op- en aanmerkingen zijn wij u zeer dankbaar.

Het bouwteam en het bestuur zijn de afgelopen maanden hard bezig geweest om het plan om te vormen tot een definitief ontwerp. De plattegronden, doorsneden, installatie-berekeningen en de begroting hebben nu een definitieve status bereikt. De volgende fase van het project was de aanvraag van de vereiste ISA-sportverklaring. Deze aanvraag is inmiddels ingediend en ligt bij de desbetreffende instantie (KIWA). Wij hopen hier in de aankomende weken een eerste oordeel over te ontvangen.

De volgende stap is de aanvraag van de zogenaamde éénderde-regeling. De hiervoor benodigde documenten liggen al grotendeels klaar. Deze zullen voor het indienen van de aanvraag worden geactualiseerd naar de huidige stand van zaken, zowel technisch als financieel. Hierbij zullen de betrokken deskundigen en zowel het e.t. bestuur als het h.t. bestuur betrokken zijn, om een goede en professionele afwikkeling te kunnen garanderen.

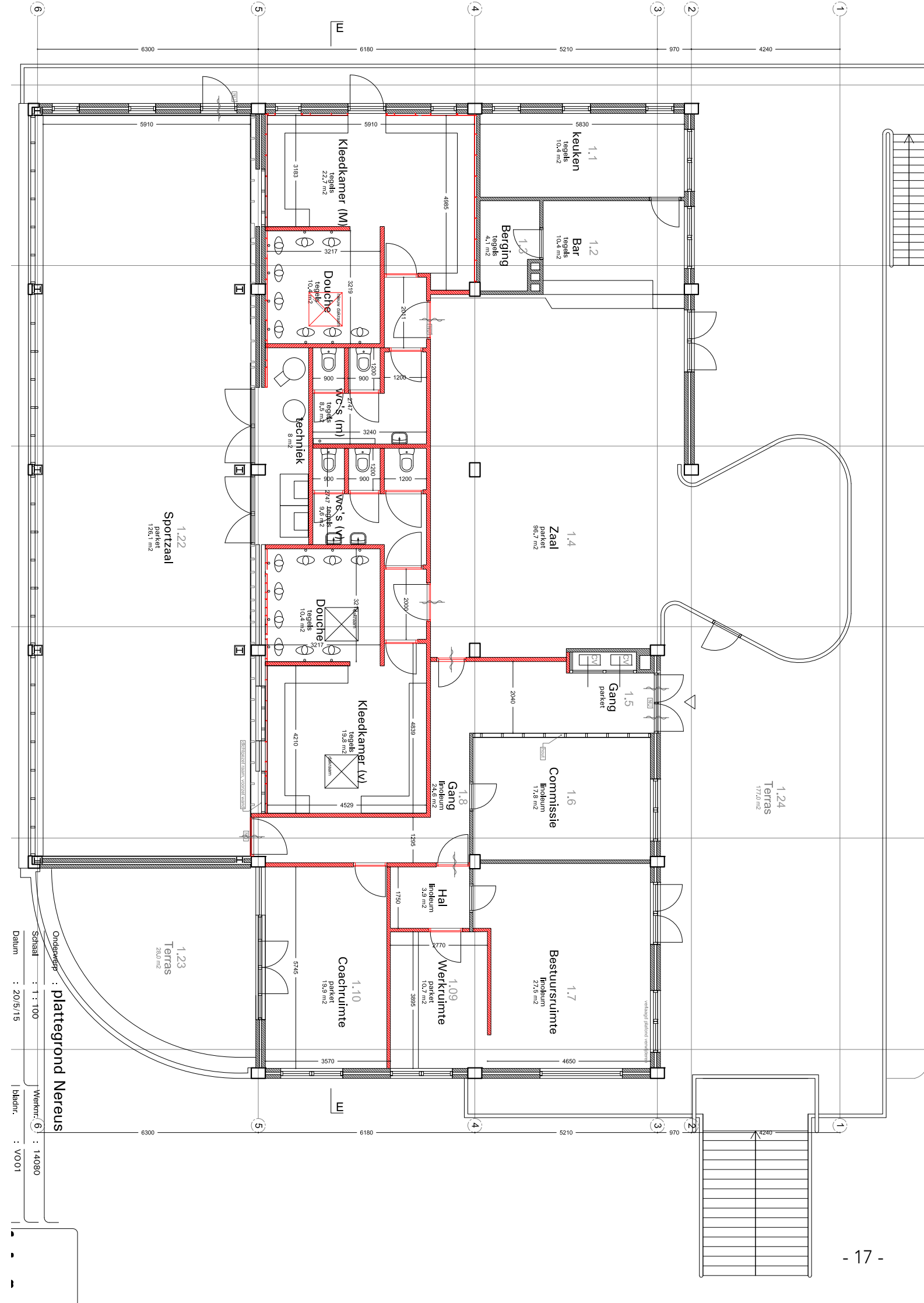
Nieuw is dat het noordervlot wordt meegenomen in de aanvraag van de éénderde-regeling. Dit besluit is genomen, omdat Nereus hiermee kosten

bespaart op een uitgave die in de aankomende jaren noodzakelijkerwijs toch zal moeten gebeuren. Het noordervlot is immers al jaren in slechte staat en heeft elk jaar zeer prijzig onderhoud nodig om drijvend gehouden te worden. Een vlot hoort bij de primaire behoeftes van onze vereniging, en is van groot belang voor de core business van Nereus. Er is dit jaar daarom met vijf vlottenbouwers gesproken over constructies en over de eisen die Nereus aan een vlot stelt. De keuze zal binnenkort worden gemaakt, en de aanleg van een nieuw vlot zal bij de aanvraag worden toegevoegd. Hiervoor is met meerdere roeiverenigingen en experts gesproken.

Tenslotte wil ik graag nogmaals benadrukken dat deze verbouwing geen luxeproject is, maar noodzakelijk is volgens het meerjarig onderhoudsplan, en om het gebouw aan de huidige wettelijke en structurele eisen te laten voldoen, het gebouw veilig, representatief en efficiënt te maken en houden, om het grotere aantal leden dat het gebouw intensiever gebruikt te kunnen herbergen en om de betreffende ruimten te optimaliseren. Tevens worden er maatregelen genomen om Nereus te verduurzamen, zodat niet alleen de stookkosten omlaag gaan, maar ook de gebruikte materialen langer meegaan. Hierdoor wordt Nereus energiezuiniger en efficiënter, wat flinke besparingen in de toekomst oplevert. Het h.t. en e.t. technisch front kijken ernaar uit u op een prachtig, vernieuwd Ghebouw te mogen verwelkomen.

Ioe Hikemelaya!

PLATTEGROND VERBOUWING

IN MEMORIAM:

GERI DONKERVORT (1956 – 2015)

DOOR
HANS PERRÉE

In gewijzigde vorm is dit artikel eerder verschenen op de website roeined.nl

Geri Donkervoort is dood. Eind juli van dit jaar constateerde haar huisarts bij Geri een vergrote lever en gezwollen organen, één dag voor ze voor de roeibond naar de Coupe de la Jeunesse in de Hongaarse stad Szeged zou vertrekken. De trip naar Hongarije werd geannuleerd. Een week later kreeg ze van de internist van het Onze Lieve Vrouwe Gasthuis in Amsterdam de onheilstijding dat ze een tumor had in de pancreas met uitzaaiingen naar de lever en de bijnier. Ze stuurde een uitgebreide en ogenschijnlijk afstandelijke e-mail hierover aan vrienden en familie alsof wat er aan de hand was niet haarzelf maar iemand anders betrof.

De laatste paar weken van haar leven heeft ze ten volle benut: ritjes met haar zoons in een gehuurde Saab Cabriolet, tripjes naar de Albert Cuyp om bloemen te kopen bij haar favoriete bloemenstal, lange gesprekken met haar kinderen. De foto's lijken onbezorgd, het leven dan nog eeuwig.

Geri Donkervoort met roeipartner Linda Luiting in de VIVA

Genezing was niet meer mogelijk. Een weekendje Schiermonnikoog met Jonathan, Jurriaan en Daniël nog wel, zo leek het tenminste. Ze moest echter vroegtijdig van Schier terugkeren naar Amsterdam omdat het niet meer ging. Ze voelde zich ontzettend ellendig. Als ze op het eiland zou blijven en de situatie zou verslechteren, kon ze alleen nog per helikopter terug. Donderdag 27 augustus 2015 is ze thuis overleden, 59 jaar oud nog maar. Op 2 september namen enkele honderden familieleden en vrienden in een bomvolle Amstelkerk in Ouderkerk aan de Amstel en later op een borrel bij Nereus afscheid van haar.

Geri Donkervoort begon haar roeicarrière in 1976 bij de Utrechtse Studenten Roeivereniging Triton. Op de website roeined.nl geeft ze daarvoor als reden dat “ik dat blauw/wit zo mooi vond...! Net als de houten loods aan de rand van Park Oog en Al. Alles was er van hout. De vloeren, de trappen, de sociëteit, de bar, de bestuurskamer, de kleedkamers. Alles. In die omgeving zag ik mij wel aangenaam verpozen. Meer dan in de armzalige loods van Orca. Bovendien die kleuren: grijs/rood...” De ploeg laat binnen Triton geregeld van zich horen. Als in de winter weer eens een keer alleen koud water uit de twee armzalige vrouwendouches komt, gaan ze met z'n achten naar de mannendouche en sturen iedereen daar weg.

Roeien was aantrekkelijk. Geri bleek een talent. Haar zelfbewustzijn groeide. Ze leerde voor haar mening uit te komen. “Je eerste [roeij]jaar is de opmaat voor de rest van je leven”, zegt ze daarover op roeined.nl. Over het seizoen 1976-1977 meldt het lustrumboek ‘1880-2005’ dat Geri Donkervoort “in een combinatie-acht van de KNRB [uit kwam] op de Wereldkampioenschappen die toen op de Bosbaan werden gehouden”. Nervositeit en gebrek aan ervaring werden in het verslag in *Roeien* als verklaring voor de zesde plaats aangevoerd.

Twee jaar later startte Geri weer in een monstercombinatie-acht, op de wereldkampioenschappen

van Bled. Een coachwissel voor de Rotsee Regatta had van een rommelige ploeg een geoliede machine gemaakt. Bondscoach Iwan Vanier, die hiervoor verantwoordelijk was, schreeuwde met schelle stem het goud voor de ploeg al van de daken, maar in de boot boterde het niet. De acht viel net buiten de finale, maar won uiteindelijk verdienstelijk de kleine finale. In Bled vond de ploeg echter zijn Waterloo: er was geen sprake van voortzetting ervan in het Olympische jaar.

Eerder dat jaar roeide Geri ook nog even bij Okeanos. In een dubbelvier met haar zussen Ineke en Nelleke won ze de Heineken Vierkamp. Verslaggeefster Helma Neppérus twijfelt in *Roeien* terecht aan de Nieuwelingenstatus van de ploeg.

Na haar verhuizing naar de hoofdstad stapte Geri in 1980 over naar Nereus. Ze had gehoord dat Linda Luiting daar “los rondliep” en dacht “hé, dat wordt mijn maatje”. Wanneer ik Geri voor het eerst bij Nereus zag, weet ik niet meer, maar die eerste ontmoeting kan niet ongemerkt voorbij zijn gegaan. Geri's zelfbewustzijn was inmiddels behoorlijk ontwikkeld. Ze nam geen blad voor de mond. Was groot, direct en stoer. Liet zich door geen zware roeier of bestuurslid intimideren. Haar postuur droeg daartoe bij.

Samen met Luiting roeide ze in de twee-zonder. Na een korte periode ‘onder’ Liesbeth Vosmaer nam Sjoerd Zitteema die van het Rotterdamse Skadi kwam, het coachen van het tweetal over. Op 19 juni 1981 sierde de twee-zonder de cover van het blad *Roeien* na een klinkende overwinning op de wedstrijden van de ARB. Na nog meer winst dat jaar (in Ratzeburg, op de Koninklijke en bij de nationale titelstrijd) en een alleszins bevredigend resultaat – vijfde – op de Rotsee Regatta in Luzern worden Donkervoort en Luiting afgevaardigd naar de wereldkampioenschappen in München in 1981. Daar wacht na een verloren voorronde een loodzware herkansing tegen Rusland en Oost-Duitsland. In de laatste 250 meter lijken de Nederlanders kans te hebben om de Russinnen voorbij te gaan. “Pijn. Pijn. Ik denk niets meer. Wil alleen nog één ding: er voorbij. Weet en kan nog maar één ding: roeien en zelfs dat gaat steeds moeilijker,” schrijft Geri over de laatste momenten van die race in het bondsblad. Dan het eindsignaal. “Pèp. Pèp.” Op een haar na mist het tweetal de finale: slechts 23 hondersten is het verschil met Rusland. Deze tegenvaller wordt goedgemaakt door winst in de kleine finale, een prestatie die weinig Nederlandse ploegen in die jaren evenaarden.

Het volgende seizoen zetten Donkervoort en Luiting hun zegetocht voort. In Nederland hebben ze weinig

Foto: Merijn Soeters

tegenstand, maar ze winnen ook in Nottingham en eindigen in het – dan nog – Oost-Duitse Grünau op een zeer verdienstelijke derde plaats. De nationale titel is een formaliteit. De ploeg wordt voor de tweede keer uitgezonden naar de wereldkampioenschappen, dit keer in Luzern. Een valse start in de voorwedstrijd wordt goedge maakt door winst in de herkansing. Na een bliksemstart in de finale zakt het duo naar de vijfde plaats af, toch slechts een ruime seconde verwijderd van brons.

“We hadden wel eens ruzie maar ook ontzettend veel lol met zijn tweeën. Maar wat mij het meeste bijstaat van die tijd, waren de gierende hormonen. Geri was verschrikkelijk verliefd. Op Harro,” aldus Linda Luiting. Een boomlange Lagajer, no less.

Vóór Luzern had Geri aangekondigd dat ze zou stoppen met roeien als het duo zich op de WK niet in de medailles zou roeien. De vijfde plek bezegelde het lot van de ploeg: Geri's roeiloopbaan was ten einde. Van alle verenigingen waar Geri lid was geweest, 'trok' ze bij Nereus de meeste blikken. Ze was trots op haar naamsvermeldingen op de overwinninglijsten in de sociëteit.

Geri stortte zich op het opbouwen van een maatschappelijke carrière en van haar gezin. Ze ontpopte zich in de jaren tachtig als journaliste. Eerst bij de kweekvijver van menig roeiverslaggever, het officieel orgaan van de KNRB *Roeien*, onder meer als onderdeel van het schrijverscollectief dat de column 'B-side' voor zijn rekening nam, daarna als columnist bij *NRC Handelsblad* en de weekbladen *Margriet* en *Libelle*. Vervolgens was ze verbonden aan de medische televisierubriek *Vinger aan de Pols* (AVRO), in het begin als bureauredacteur, later als eindredacteur.

Tussen 1990 en 1995 was ze 'full-time moeder' of 'non-profit manager' zoals ze het zelf op haar LinkedIn-account noemt. “Drie jongetjes van 0, 2 en 4 jaar hadden al mijn aandacht nodig.” Jonathan, Juriaan en Daniël. De laatste twee hebben ook haar roeigenen meegekregen: Juriaan was in 2014 voorzitter van Sköll en Daniël roeit bij Nereus.

Van 2012 tot maart van dit jaar was zij bestuurslid van de Koninklijke Nederlandsche Roeibond als commissaris sportontwikkeling. “Best vreemd voor iemand die

niet goed tegen autoriteit kon en altijd tekeerging over bobo's,” aldus Linda Luiting.

Vorig jaar zag ik Geri voor het eerst na jaren op de Bosbaan bij de wereldkampioenschappen. Zij had een succesvolle reünie op touw gezet voor alle eerstejaars roeiers ooit. Binnen de kortste keren was het gesprek weer als vanouds en becommentarieerden we bij een biertje alle mannen. In haar hoedanigheid van bestuurslid van de KNRB benaderde ik haar een paar maanden later voor het sturen van een afvaardiging van het bondsbestuur naar het Gay Sportcafé dat in het teken van roeien stond. Ze was meteen enthousiast. Zij vond het erg belangrijk dat de roeiwereld homoseksualiteit bespreekbaar maakt en accepteert en wilde graag dat de bond dat beleid actief uitdroeg. De bondspraeses was verhinderd. Zelf kon ze niet komen. Bondsdirecteur Monica Visser vertegenwoordigde de bond bij het Gay Sportcafé.

In december toen zij verlegen zat om een begeleider naar het Nationale Sportgala nodigde ze mij uit haar naar de Rai in Amsterdam te vergezellen. “Er zijn warme en koude hapjes maar het is geen volwaardig diner. Dus een boterham vooraf is handig!”, whatsappte ze me vooraf. Dat we ergens op het schellinkje werden weggestopt, deerde niet. Zo kon ze in elk geval van alle onbezette stoelen onbespied de Lotto-kaartjes scoren die daar voor de bezoekers lagen. Werd ze misschien toch nog eens rijk op d'r ouwe dag.

Eigenlijk was er niet zoveel veranderd sinds onze studententijd. De ruim dertig jaar die verstreken waren sinds we met onze roeicarrières stopten, waren in een paar minuten moeiteloos overbrugd. Geri was nog immer rechtdoorzee, had nog steeds een grote mond, was nog altijd een tikje obstinaat en recalcitrant. Maar ze was ook nog altijd verschrikkelijk goed en onderhoudend gezelschap om in te verkeren. Het zal dan ook stil worden op alle plekken en bijeenkomsten waar Geri kwam. Nooit meer die iets te harde stem, nooit meer dat grenzeloze overweldigende enthousiasme, nooit meer die iets te ferme klap op je schouder. Nooit meer Geri.

IN MEMORIAM:

ARTHUR KONING (1944 - 2015)

DOOR
EVERT CONSTANDSE

Behalve een grote lijst prominente roeiers kent Nereus ook een lijst met prominente stuurlieden. Om er een paar te noemen; Meurer, Brockman, Hallie, Vanier, Cheung en natuurlijk Arthur Koning. Hij kwam aan in 1965. Hij viel op door zijn 'sportieve' rijstijl; hij had best autocoureur willen worden. Hij toonde zijn stuurmanskunsten toen hij zijn eerstejaars-acht vlijmscherp door de Grote Bocht loodste. Op weg naar de diverse wedstrijden stuurde hij het VW-busje met daarin zijn daarin gepropte ploeg. Een vrolijk en succesvol eerste jaar, zeker ook door de stimulerende bijdrage van Arthur. Dat was ook Wartena opgevallen. Hij had met zijn eerstejaars van 1964 grote ambities en hij ronselde (zo voelden wij dat natuurlijk) hem voor zijn Mexico-acht.

Door zijn gevoel voor het roeien werd hij de ideale bron van 'inboard-information' voor de coach. Vanaf 1969 was hij naast stuurman ook coach. Coach Soeters zat

in militaire dienst en kon dus niet bij alle trainingen aanwezig zijn. Tijdens een weekje voorbereiding op de Varsity had Arthur een grote rol bij het klaarstomen van de nieuwe vier voor de trial tegen de gevestigde orde van Kloosterman c.s. Inmiddels oude geschiedenis, maar deze vier was toen de grote verrassing, waaraan hij zijn gouden blik heeft overgehouden.

Het Maagdenhuis werd bezet door langharige studenten, maar Arthur bleef Arthur, keurig in blauwe blazer, brogues en een scherpe scheiding in het haar. Hij leefde op en voor Nereus. Als Commissaris Materiaal of als coach, altijd was hij in de weer en bereid de helpende hand te bieden. Door zijn bescheiden karakter was hij niet de autoritaire of charismatische coach, maar wel één die conflicten wist te vermijden en altijd door iedereen werd gewaardeerd. Hij was lid van de ploeg zoals elke roeier. Dat moet één van de redenen geweest zijn dat de ervaren en gelouterde Luijnenburg en Stokvis juist Arthur als coach vroegen voor hun Olympische missie naar München, met als resultaat een bronzen medaille.

Toen zijn generatie op Nereus was uitgeroeid, staken ze gezamenlijk over naar De Hoop om daar als veteranen te gaan roeien. Hij heeft daar tenminste vijftig keer voor allerlei ploegen de Head gestuurd en ook heeft hij er in het bestuur gezeten.

De laatste jaren liet zijn gezondheid hem steeds meer in de steek. Veel te jong overleed hij afgelopen juli. De dood van onze oude ploeggenoot raakte ons diep en bracht ons vanzelfsprekend weer samen. Hoe droevig op zich zelf ook; het afscheid, gehouden op het Botenhuis, was zeer bijzonder, en Nereus heeft daarmee zijn grote waardering en dankbaarheid aan Arthur getoond.

IN MEMORIAM:

JASPER WOUTENBERG (1966 – 2015)

DOOR
JEROEN VAN RENESSE

Jasper Woutenberg roeide in de jaren 1987-1989, maakte deel uit van het bestuur 1990-1991 en was in de jaren negentig ook actief in de Heineken Roeivierkampcommissie.

Jasper Woutenberg heeft in mei dit jaar besloten ons te verlaten. Of misschien beter, Jasper heeft in mei dit jaar besloten zichzelf te verlaten. Niet langer in staat om de perfectionist in hem teleur te stellen. Te streng voor zichzelf, op het genadeloze af. En dat eigenlijk al zo lang als wij hem kennen; al hadden we dat niet direct door.

Wij zagen in 1987 vooral die onkreukbare en zwijgzame sportman. Er ging geen bier of broodje warme worst in. Jasper leefde op Spa Rood, muesli en de schijf van vijf, en liep daarmee lichtjaren op ons voor. Zelfs het douchen van Jasper was van een andere orde. Niemand kwam zo schoon onder de douche vandaan als Jasper. En hij was zonder twijfel de droogste na het afdrogen, ook tussen zijn tenen.

Deze grondigheid betekende ook dat Jasper eigenlijk in elk sportonderdeel uitblonk. Hij draafde moeiteloos rond op de outdoors, drukte zich op alsof hij het dagelijks thuis deed - dat deed hij ook - en kon bovendien geweldig zeilen, wielrennen, surfen, schaatsen en zelfs dansen. Bijna op het hinderlijke af. En niemand kon zo mooi afdalen als hij; het hoofd laag boven het stuur, de blonde, wollige ellebogen wijd uiteen, rimpelloos de diepte in.

Het was daarom Jasper die bij de Kurk, onze allereerste wedstrijd, op slag zat. Het was ijskoud, maar daar zat Jasper, zwijgzaam in zijn korte mouwen, terwijl zich langzaam de eerste sneeuwvlokken op zijn hoofd en harige armen nestelden. Hij gaf geen kik, zat erbij alsof het lente was. De jongens achter hem wisten vanaf dat moment dat we zouden winnen. Jasper als toonbeeld van de zwijgzame perfectie. We zouden pas later ontdekken hoeveel twijfel er schuilging achter zijn stilte.

Zijn trouw, goedmoedigheid en hang naar perfectionisme waren ook voelbaar in zijn bestuursjaar als quaestor I. Zijn financiële huishouding op Nereus bleek even smetteloos als zijn aanrecht thuis. Maar wat hem vooral typeerde was de wijze waarop hij meedacht met zijn bestuursgenoten. En dan plots en onbesuisd haalde hij een grote grap uit, waarmee hij vooral zichzelf verraste. Het was een genot om hem en zijn gulle lach om je heen te hebben.

Pas na het roeien hebben we Jasper eigenlijk echt leren kennen als de warme, gevoelige, kwetsbare man die hij was. Misschien omdat hij toen eindelijk één-op-één met ons kon praten. Een geweldige, bescheiden, genereuze, goedlachse vriend, die eigenlijk niets liever deed dan een ijsje halen en dan praten, praten en nog eens praten, alsof hij de stille jaren wilde inhalen. En altijd over echte dingen, persoonlijke dingen. Hij was soms niet meer te stoppen.

Inmiddels hebben we afscheid moeten nemen, maar echt lukken zal dat nooit. Het ga je goed, Jasper. We missen je.

IN MEMORIAM:

HAN HEIJENBROCK (1929 - 2015)

DOOR
EVERT CONSTANDSE

Na de oorlog moest Nereus zijn zaken weer op orde zien te krijgen. Het botenhuis was afgebroken om plaats te maken voor de Atlantik-Wall: de vloot was nauwelijks meer een vloot te noemen en het ledenbestand werd gevormd door oude leden die hun studie weer oppakten en uit jongelui die net van school kwamen. De omstandigheden in de catacomben waren schraal en de groentijd was pittig en daardoor weinig uitnodigend.

In die tijd kwam Han Heijenbrock aan. Een wat slungelige en verlegen jongen, die licht stotterde en niet uit het traditionele milieu kwam waaruit in die tijd de corpsleden plachten te komen. Hij zal het dus niet zo makkelijk gehad hebben en moest zich van zijn sterkste kant laten zien.

Dat heeft hij gedaan, en niet alleen in de groentijd. Hij ging roeien en kwam in de eerstejaars-acht. Door het wegvallen van De Pruus als hoofdcoach, was het coachkader op Nereus nog niet goed gestructureerd en het vormen en opleiden van ploegen was problematisch. Maar er kwam hulp uit Utrecht. Dick Willebrand, succesvol Triton-coach had zich als orthopeed in Amsterdam gevestigd en was bereid te gaan coachen. Hij maakte van een allegaartje van jongere- en ouderejaarsroeiers een acht met tweedejaars Heijenbrock op slag. Een gouden greep want meteen werden ze kampioen en haalden ze op de Europese in Milaan de finale. Dit succes was echt nodig om Nereus weer het geloof in eigen kunnen te geven, en het bleek het begin van het herstel. In 1952 werd een vier-met gevormd, met Heijenbrock op slag, die de Njord(Dutry)-hegemonie doorbrak door eindelijk weer de Varsity te winnen. Met uitzondering van de oersterke Beije waren het lange kerels. Ze roeiden spatzuiver en wisten in datzelfde jaar het Kampioenschap in een nieuw internationaal Bosbaanrecord te winnen. De ploeg werd uitgezonden naar Helsinki. Een nieuw schip

aangeschaft dat, naar later bleek, veel te zwaar was. Op het water van de Botnische Golf was er helaas nog geen aansluiting bij de internationale top, maar hij kwam in zicht.

In dezelfde periode was Thuur Marres, als voorzitter van Oud-Nereus druk met het botenhuis-project. Er moest een nieuw botenhuis komen want een roeiclub kan niet zonder. Dankzij een geslaagde wervingsactie kon het nieuwe botenhuis worden gebouwd, dat in 1953 door Marres werd overgedragen aan Han Heijenbrock, als trotse Praeses van Nereus. Het praesidiaat was natuurlijk een bekroning en beloning voor zijn voortreffelijke inzet; oudevier-winnaar, Olympiër en Praeses. Al vond hij zelf dat het allemaal aan Nereus te danken was; er zijn er maar weinig die hetzelfde hebben gepresteerd.

Han was een man met grote empathie, dat heeft hij als huisarts bewezen hetgeen overduidelijk bleek uit de grote belangstelling bij zijn afscheid. Zijn hart is altijd bij Nereus gebleven. Hij koesterde zijn prachtig bijgehouden fotoboek, en hij heeft Nereus waar mogelijk altijd ondersteund. Toen zoon Bart slag werd van de eerstejaars-acht glom hij als een spiegel. Velen kunnen zich herinneren hoe hij in 2003 speechte bij het 50-jarig jubileum van "zijn" botenhuis. Mannen zoals hij bepalen de geschiedenis van Nereus.

TER NAGEDACHTENIS

YNO RUYTERMAN (1963 - 1985)

DOOR
BERT LAM, COACH EJL '85

Dertig jaar geleden overleed plotseling de jonge Nereïd Yno Ruyterman, op het vlot bij het botenhuis. Zijn overlijden had destijds een grote impact op de A.S.R.. Eén van zijn toenmalige coaches herinnert ons nu, dertig jaar later, aan deze gebeurtenis.

Donderdag 26 september 1985 belooft een mooie nazomerdag te worden. Nereus kijkt verwachtingsvol uit naar het aankomende 100-jarige bestaan in december van dat jaar. Het is mooi weer. Er zijn afroeiërs waar een nieuwe lichting eerstejaars uit gerecruteerd zal worden. Er wordt weer gekookt. Nereus is in de opstartfase van het jaar waarin het eeuwfeest gevierd zal worden.

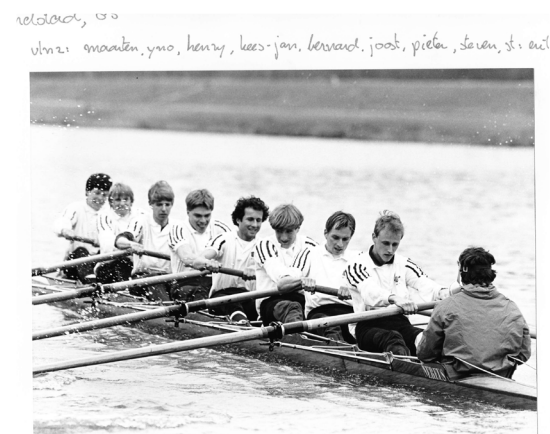
De eerstejaarslichte ploeg '85 was eerstejaars af en staat klaar om als aankomende tweedejaars de trainingsdiscipline na een lange zomer te hervatten met het oog op de najaarswedstrijden. Daarna zal bepaald worden wie er 'door' zal gaan. De ploeg is hecht en er is veel lol, maar het achterliggende eerste jaar is zonder blikken of successen verlopen. Andere ploegen waren dat jaar gewoon beter. Ondanks aanwijzingen van hoofdcoach Willem Appeldoorn werd de weg naar winst en overwinning niet gevonden. Zal het tweede jaar beter worden?

Plots is er consternatie onder de trap naar de balustrade. Het lijkt erop dat één van de roeiers, Yno Ruyterman, bij het optrekken aan de rekstok onder de trap met zijn hoofd op het beton is gevallen. Hij is buiten bewustzijn. Diederik Vergroesen verleent eerste hulp. De ambulance wordt gebeld en Yno wordt met gillende sirenes naar het AMC gebracht. Yno's ouders worden gebeld. Het is ernstig.

Pas na urenlang wachten blijkt hoe ernstig. Er is in het AMC tevergeefs voor zijn leven gevochten. Een jong en veelbelovend leven is in een flits tot stilstand gekomen. Onbegrijpelijk en zo oneerlijk.

We mogen 's avonds naar het AMC komen. Yno is overleden aan de gevolgen een hartritmestoornis. AED

en reanimatiecursussen bestonden in die tijd nog niet. Yno mocht slechts 22 jaar worden.

Midden in ons jonge heldenleven werden we plots zichtbaar geconfronteerd met een enorm groot verlies en met onze kwetsbaarheid. Midden in het leven zijn wij door de dood omgeven.

Praeses Frits Kemperman sprak mooie woorden tijdens Yno's crematie voor een met familie, vrienden, biologie-studenten en roeiers afgeladen Westgaarde.

Dit jaar is deze droeve gebeurtenis - op de dag van de Lustrumwedstrijden - alweer dertig jaar geleden.

Ik herinner me Yno als een warme en altijd vrolijke jongen die met veel inzet een grote bijdrage leverde aan de ploeg, zowel in de boot als op de wal. Hij leeft voort in onze herinneringen.

ROAD TO RIO

RECORDAANTAL NEREÏDEN IN DE RACE VOOR OLYMPISCHE SPELEN

DOOR
COEN EGGENKAMP

Met nog driekwart jaar te gaan voordat de Olympische Spelen in Rio de Janeiro beginnen, is de kans groot dat straks een recordaantal Nereïden zal deelnemen. In de boten die zich bij afgelopen Wereldkampioenschappen in Aiguebelette al plaatsten voor het evenement (M8+, M4- en LM4-) zaten al acht roeiers van Nereus. De kans is groot dat daar nog een aantal vrouwen bij zullen komen.

Bij dit grote aantal dient opgemerkt te worden dat de roeiers die de boten hebben geplaatst zelf nog niet zeker zijn van hun ticket. Begin maart zal voor de zware mannen boordgroep de definitieve selectie plaatsvinden. Hoofdcoach Mark Emke staat er echter niet om bekend nog uitgebreid te willen selecteren als hij over zijn groep tevreden is. Met het succes van afgelopen WK (alle Nederlandse boord-boten haalden de finale) is daar dan ook weinig aanleiding toe.

In Aiguebelette roeiden maar liefst vier Nereïden in de zware acht die het brons wist te veroveren. De wereldkampioenen uit 2013, Robert Lücken en Boaz Meylink hadden bordeauxrood gezelschap in viervoudig Varsity-winnaar Dirk Uittenbogaard en het jonge talent Tone Wieten. De vier-zonder, die zo glorieus de halve finale won maar uiteindelijk zesde werd, bestond zelfs voor driekwart uit roeiers van de Amsteldijk. 'Good Old' Vincent van der Want vormde samen met Govert Viergever, Peter van Schie en Tritonees Harold Langen deze boot.

Het aantal Nereïden bij de zware mannen kan zelfs nog worden vergroot. Olympiër uit 2012 Ruben Knab (vijfde in de vier-zonder) ging afgelopen jaar zijn eigen weg en trainde met ergometerkanon Stef Broenink los van de équipe bij Njord in Leiden. Hun zelf gevormde dubbeltwee ging echter niet hard genoeg, waardoor het duo nu weer is aangehaakt bij de nationale ploeg. Knab

moet gezien zijn ervaring en vermogen zeker in staat zijn één van beide boten te halen.

In Aiguebelette plaatste ook lichte roeier Jort van Gennep zich met zijn boot (lichte vier-zonder) voor de Spelen. Er was nog even sprake van dat deze boot nog eventueel versterkt zou worden door de gebroeders Muda die de afgelopen jaren in de dubbeltwee roeiden, maar zoals u ook al in verschillende media hebt kunnen zien, is dit definitief van de baan. Van Gennep is dus eigenlijk de eerste Nereïd die zeker is van een startbewijs op de Spelen.

Bij de vrouwen is er sprake van heel andere problematiek. De vrouwen acht wist met een zesde plaatst namelijk niet te voldoen aan de eisen van wereldroeibond FISA. Voor het Nationaal Olympisch Comité was deze prestatie echter wel voldoende. Het octet krijgt dan ook volledige ondersteuning van de roeibond en NOC*NSF om zich in mei te plaatsen voor Rio bij het Olympisch

Kwalificatie Toernooi in Luzern. Aletta Jorritsma en Olivia van Rooijen zijn vaste krachten in deze groep, waar Kirsten Wielaard vooralsnog reserve voor was. Mocht de acht zich onverhoopt niet plaatsen dan kan Van Rooijen altijd nog terugvallen op de twee-zonder waarmee zij al wél een olympisch startbewijs heeft afgedwongen.

Ook de lichte vrouwen dubbeltwee met Nereïde Ilse Paulis aan boord moet zich nog plaatsen voor de Spelen. Momenteel is in de omvangrijke nationale lichte vrouwen groep veel reuring omdat wereldkampioene junioren, Marieke Keijser, een eigen dubbeltwee in Rotterdam wil maken. Het is momenteel nog onduidelijk hoe dit zich verder zal ontwikkelen, maar feit is dat zowel Paulis als ook Lisa Wörner nog volop kans heeft Rio de Janeiro te halen. In Luzern bij het kwalificatietoernooi zal het uiteindelijk geselecteerde duo dan wel bij de eerste twee moeten eindigen.

Govert Viergever (sl.), Vincent van der Want, Peter van Schie en Harold Langen (U.S.R. Triton, bg) tijdens de wereldkampioenschappen in Aiguebelette (september 2015). De roeiers van Nereus werden zesde in de finale, waardoor zij kwalificatie voor de Olympische Spelen in Rio 2016 veilig hebben gesteld.

GUSTI SCHNIEPER PREIS

DOOR
JOLLE DEKKER

Bij iedere ALV staat op de tafel van het bestuur een zilveren doosje prominent in zicht. Bij nader bestuderen valt te lezen dat het hier de Gusti Schnieper Preis betreft. Maar waar komt deze prijs eigenlijk vandaan, en wie brachten hem naar Nereus?

In de zomer van 1969 won de eerstejaars acht, gecoacht door Iwan Vanier, voor de vijfde maal voor Nereus de Gusti Schnieper Preis tijdens de Rotsee Regatta in Luzern. De prijs, een zilveren trommel, mocht toen definitief mee naar Amsterdam en staat sindsdien in de bestuurskamer.

Het behalen van deze prijs was het hoogtepunt van een enerverend roeiseizoen, dat begon bij de gebruikelijke afroeperiode. Zoals vermeld in één van de lustrumboeken: “In het najaar 1968 heeft de inmiddels weer uit Zweden teruggekeerde Vanier de selectie bekend gemaakt voor deze acht, een groepje uiterst correct geklede en geknipte Nereïden, die een nieuwe generatie moeten inleiden na het einde van de ‘knorrige’ Wartena groep”. Iwan Vanier, voormalig Nereus stuurman met een gouden Varsity oude vier blik op zak en vele jaren ervaring als indoor trainer en coach hechtte zeer aan tradities en wist een echt team van de ploeg te maken. ’s Ochtends vroeg roeien en ’s middags

vaak nog een out- of indoor training. Colleges lopen? Niet echt belangrijk. Iwan gaat voor alles. De ploeg bestond uit Hans van der Pol, Huib van Drooge, Piet Hein van der Ploeg, Jolle Dekker, Willem van Waveren, Hans Meijer, Joost Köhler, André Wegener Sleeswijk (slag) en Willem Korthals Altes (stuurman).

Na een tweede plaats bij de Head of the River in de senior B categorie achter de tweedejaars acht van Aegir, was de Varsity aan de beurt. Er werd ingeschreven op drie nummers. Allereerst de Overnaadsche Twee. Daarvoor moest een boot geleend worden van Willem III. Het barrel was al jaren niet meer gebruikt en lekte op vele plaatsen. Na het nodige lijmwerk konden Willem van Waveren, Jolle Dekker en stuurman Willem Korthals Altes één keer trainen en mochten vervolgens de race varen. Met lange rustige halen bleef de boot ongeveer een lengte achter Aegir varen tot aan de Galekopper brug en vervolgens werd de eindsprint ingezet. Eén van de kranten schreef de volgende dag: “...het leken wel

Gasthof Hergiswald in Kriens

twee elkaar tegenkomende ploegen...”. De eerste plak was binnen. Traditiegetrouw mogen Varsity winnaars van het Overnaadsche-Twee nummer kwastjes aan hun das dragen. Beide roeiers dragen de rood-witte wollen das met kwastjes nog steeds regelmatig tijdens koude winters. Later die middag werden ook de Senioren-B vier en Eerstejaarsacht nog gewonnen. Kortom, een geweldige Varsity en van de aansluitende avond kunnen wij ons weinig meer herinneren...

De Hollandia en de ARB leverden geen plakken op, maar tijdens de Koninklijke roeiden we voor het eerst onder de zes minuten: 5:59. Internationaal werd er ook nog geroeid in Kopenhagen en Ratzeburg en ook daar werd tweemaal gewonnen. Op weg naar Ratzeburg ging er even iets helemaal mis. De Fiat 500 met daarin opgevouwen André Wegener Sleeswijk en Jolle Dekker (gemiddelde lengte twee meter) en met Iwan Vanier liggend op de achterbank, moest plotseling hard remmen en uitwijken door gevaarlijk rijgedrag van een andere weggebruiker. De Fiat kwam met de rechterwielen in een droge greppel en sloeg om. Wel flink geschrokken, maar gelukkig geen blessures. Met behulp van de andere ploeggenoten, die er vlak achter reden, werd de auto weer op de weg getild en kon de reis worden vervolgd.

Tot slot de Rotsee Regatta in Luzern, waar in de categorie Senioren-A zou worden geroeid. Het weekje Zwitserland werd weer begeleid door de ouders van twee roeiers: Chris Van der Ploeg (voormalig Roeibond voorzitter) met echtgenote en Ton Dekker (brons op de EK in 1933), eveneens met echtgenote. Beide vaders waren naast chauffeur ook mentale begeleiders, terwijl de moeders vooral aandacht aan de lichamelijke zorg besteedden: goede hotels met lange bedden en goed eten. Na het grootste deel van het seizoen te hebben geroeid in de aloude ‘Simon’, voeren we in Luzern in de ‘Pruus’, een wat nieuwere boot. Bij de Rotsee Regatta hoorde bij iedere baan een verplichte kleur roeishirt. Wij moesten in een afgrijselijk lelijk roze shirt roeien. Om dat shirt weer zo snel mogelijk uit te mogen trekken, hebben we de twee kilometer toen maar in 5:55.61 minuten afgelegd, waarbij we de favoriete Italianen net versloegen en de Gusti Schnieper Preis binnenhaalden. Dit record van een eerstejaarsacht is pas ruim twintig jaar later verbeterd door een eerstejaarsacht gecoacht door Erik Wesdorp.

Alles bij elkaar een fantastisch seizoen met een bijzonder leuke ploeg. Helaas zijn inmiddels Iwan Vanier en Joost Köhler overleden, maar de rest ziet elkaar nog steeds graag en met een zekere regelmaat.

HENLEY 2015

DOOR
FREEK ROBBERS

In juli van dit jaar werd in Henley-on-Thames de Temple Challenge Cup gewonnen door Nereus. Een verslag van deze klassieke wedstrijd.

Naar het verhaal van J.W.M. van Dijk, die in 1895 als boeg van de Oude Acht de Thames Challenge Cup in Henley wist te winnen: “Heeren, wij gaan naar Henley! En daarmee uit! Basta!”

Maandag 29 juni 2015: eindelijk daagde de langverbeide dag der afreis. Aan de and'ren kant des kanaals zouden de gestuurde vier en acht Nereus' roem verdedigen. Voorspoedig verliep de reis, langs de witte krijtrotsen van Dover tot aan Henley-on-Thames. Bij familie Lowe werd de eerste Engelsche nachtrust terdege genoten. De ruime frisschen slaapkamers en de vorstelijke tuin droegen bij aan een topsterk fysiek.

Na een warm ontbijt van porridge, bacon en ei moest dinsdag de Theems verkend worden. De verkenningstocht liet het hoofd wennen aan de veelen Engelschen langs de kant. Bovendien zou de British Broadcasting Corporation, middels drones en camera's, de regatta in beeld brengen.

De dierendag eindelijk zou het een meenens worden, een eersten 'heat' moest worden geroeid. Alvorens gingen wij op de weegschaal: een 'average weight' van 13 stones en 13 pounds. Ondanks de zenuwen in het lijf bleek de boot van Manchester University een

makkelijke prooi.

Vrijdag werd gewonnen van de heeren uit Oxford. Een fraaie prestatie. Daarbij gaf de chronometer een tijd van 6:03 aan. Een Henley record! Hoort wat Martin Cross, roeicommentator en Olympisch kampioen, meldde: “That's amazing, that's almost on a par with Bob Beamon breaking the long jump record all those years ago”. Met zelfvertrouwen werd het toernooi doorgezet.

De finale werd gewonnen van het Fransche Lyon. Terwijl Nereus de handen de lucht insloeg, stortten de kameraden uit de gestuurde vier zich te water. De president van het Henley Royal Regatta Committee, Sir Steve Redgrave, maakte coach Simon er allervriendelijkst op attent dit voortaan te laten: “Good for television, but don't make it a habit!”. Als overwinnaars moesten wij aan het vlot komen. Flesschen champagne vlogen ons tegemoet. Nadat wij ons pasklaar gemaakt hadden, volgde de prijzenuitdeeling. Met de Temple Challenge Cup in de hand werd het Nereuslied gezongen.

Na een overdaad aan tintelend champagnevocht scheepten wij dien volgende avond ons tevreden in naar ons lieve vaderland. De Nereus acht en gestuurde vier hadden de bordeauxrode kleur roemvol verdedigd.

FOTO: DIEDERIK SIMON

HENLEY 2004

DOOR
VICTOR SPIJKERS

Elf jaar geleden werd de Temple Cup ook al gewonnen door een Nereusploeg. De winst van dit jaar biedt daarom een mooie gelegenheid om terug te kijken op Henley 2004.

Het is lastig om nu, na zoveel jaar, precies te beschrijven wat er in 2004 allemaal in Henley gebeurde. Feit is dat Nereus dat jaar de Temple Cup en de helft van de Grand Challenge Cup won. Feit is dat dit een heroïsche, historische, ja, bijna mythische prestatie was. Een reconstructie:

Het begon al voor het seizoen begonnen was. Het bestuur had naar de zware mannen de wens uitgesproken om de Temple Cup te winnen. Met deze opdracht als enig doel werden al voor de Heineken de contouren van een Henley acht uitgezet.

In de auto gingen: coaches Steven Arnold (voor de champagne na de finish), Joris Lansdaal (facilitair manager) en Diederik Simon (techniek en Grand Challenge Cup).

‘Ook werd voor de wedstrijd door Simon elk boutje en moertje van de boot aangepast’

In de bus gingen: cox Anne-Marie van der Voort (8st 10lb), Reinier Reesink (12st 13lb), Mundo Resink (13st 5lb), Christof Coenders (14st 10lb), Chris Baldwin (13st 9lb), Rob Hendriks (14st 3lb), Victor Spijkers (15st 0lb), Jan van Dam (13st 3lb) en Erik van Dooren (12st 12lb).

Op de vrachtwagen ging: de ‘Blue Ambition’.

Op Henley vaart men sinds 1889 een week lang elke dag een keer één tegen één en de beste gaat door. Om dit voor elkaar te krijgen moet je of héél goed zijn (types als Simon, Bartman, Cheung, en Vermeulen), of ervoor zorgen dat alle randvoorwaarden goed zijn. We sliepen in een oude boerderij die was verbouwd tot loft, compleet met zwembad, biljart en open keuken. Hier werden elke dag enorme hoeveelheden kilocalorieën verwerkt. Nog steeds wordt er met weemoed gesproken over de pasta met dennennaalden en stokken (soort rozemarijn) waarmee we onze tanden schoon pikten. Daarna was er tijd voor een dansje op het biljart, vaak (half)naakt, soms met luipaardtopje. ’s Nachts werd de ruimte zuurstofarm gemaakt met behulp van een combinatie van obstipatie en flatulentie. Deze luxe en professionele huisvesting gaf ons [+1/2 length].

De boot, de ‘Blue Ambition’, was net nieuw en behandeld met de blauwe Akzo-lak. Dit gaf een significant snelheidsvoordeel op de geelgelakte boten van de concurrentie [+1/4 length]. Ook werd voor de wedstrijd door Simon elk boutje en moertje van de boot aangepast en werden de riemen met clips ingesteld op de veranderende weersomstandigheden en het strijdplan [+1/4 length].

Dan de roeiers. Aan het begin van de week worden alle roeiers ingewogen, een soort wedstrijd water drinken. Zo konden we onze tengere Hollandse lijven enigszins meten aan de Amerikaanse klerenkasten [+1/4 length]. Ter vergelijking: Matthew Pinsent klokte 17st 6lb. Wij dronken geen water maar minimaal acht pakken Pepto per dag. Dit was een geheime experimentele formule van chemieconcern DSM die we hadden meegesmokkeld in de bus (dit waren de jaren waarin Lance Armstrong

jaarlijks de Tour won) [+1/2 length].

Daarnaast hadden we allemaal onze eigen redenen om die prijs te willen pakken; omdat het de mogelijkheid gaf prins Albert van Monaco een handje te geven, om eindelijk af te zijn van die backslash en om met een prijs te kunnen stoppen [+1/4 length].

Al met al gaf dit ons dus al een voorsprong van 1 3/4 length op de concurrentie. Daarnaast zijn we als groep boven onze eigen prestaties uitgestegen, konden we

bloedsnel starten en waren we in alles gericht op één ding, winnen.

Helemaal fijn was dat de boeg van Harvard zo geschrokken was van onze start dat hij zich overboord wierp. Ook fijn was dat Smulders en Nik van Dam, naakt, de boot na de finale weer naar de kant trokken. Zo hadden we na de finish alle tijd om te juichen en te braken.

Als de jongens van nu al deze stappen zorgvuldig opvolgen liggen de gouden blikken en de glimmende beker voor het oprapen.

HOE IS HET NU MET...

DAMES CLUBACHT '09: *Schreeuwen is leuker met zijn allen!*

DOOR
DAMES CLUBACHT '09

W aarschijnlijk heb je het voorbij zien komen, op Facebook, in één van de vele Whatsapp-groepen of in de geruchten uit het Nereus-circuit...een vrimibo voor en door oude lullen!

Maar wie zijn die oude lullen eigenlijk? Wij zijn de Dames Clubacht '09. Een luidruchtige boot die tijdens de selectie al een hechte ploeg vormde en ondanks het scheiden één geheel bleef, al lagen onze doelen wellicht iets verder uit elkaar. Twee boten die als nachtegaaltjes over de Amstel gleden, en landelijk gezien qua vrouwelijke souplesse ten opzichte van de concurrenten uitblonken. Al werden zowel de roeihalens als de trainingen en de borrelavonden niet altijd even elegant afgesloten. Om maar te zwijgen over het feit dat we het in november, met het ijs op het Amstelwater, bij het uitstappen nodig vonden om een frisse duik te nemen. Onze coaches waren zelfs toen genadeloos: eerst de training nabespreken, en pas daarna mochten we onszelf ontdooien.

Enkele hoogtepunten uit ons jaar waren Vidar, waarbij we onszelf hoge doelen stelden, maar ook onze cougarwedstrijd stond als een paal boven water. Ook in Durham werden hoge prestaties geleverd zowel op het water waar we pullen als blikken wonnen inclusief zoenen van de burgemeester, als in de pubs waar we de pullen meteen goed in gebruik hebben genomen en misschien enkele Engelsmannen hun dassen nooit meer zouden terugzien. Kortom, een jaar waarin we opvielen als geheel, en niet alleen om onze prestaties...

In de jaren daarna is er niet veel veranderd. We blijven luidruchtig, sfeerverhogend en één geheel, vooral tijdens het jaarlijkse Clubacht diner op Nereus. Voor ons is het niet de vraag: zullen we gaan, maar: hoe?! Trekken we de glitterpakken uit het stof, gaan we op jacht op de Albert Cuyp of bekijken we wat er op de avond zelf

voor handen is? Hoe dan ook, we drukken onze eigen oude tradities door en staan al voor het hoofdgerecht dansend op de tafel mee te blèren met 'Casanova', en ontkleden de frisse nieuw Clubacht mannen die niets liever willen dan ons het volgende jaar opnieuw van 'dienst' zijn.

Maar er zijn meer tradities die onze hechte ploeg kenmerken. Alle grote onthullingen worden opgebiecht bij hamburgersnackbar Birnie. De tweede Clubacht haalt elk jaar iedereen bij elkaar uit alle windstreken om een weekend lang bij te kletsen en zichzelf als vanouds om een paal heen te krullen. Geld of geen geld, we zorgen samen dat iedereen erbij kan zijn. Kortom, vele tradities bij de hechte vriendschappen, die ons nog wekelijks bij elkaar brengen.

Echter tussen de vele ziekenhuismomenten, juridische vraagstukken, internationale betrekkingen en jammerende studenten in, dwalen de gedachten bij velen van ons wel even af naar de tijden waarin standaard op donderdag onze gezonde dosis roddels, borrels en vrienden voorbij kwamen. Er werd al jaren over gepraat, maar onlangs werd eindelijk de daad bij het woord gevoegd. En daar werd de spontane alternatieve 'oude lullen vrimibo' geboren. Het zegt genoeg over de grote aantallen die op ons kleine Facebook event afkwamen: Nereus zit voor eens en altijd in je bloed. Niet alleen je ploeg, maar ook de borrelvrienden die je maakt tijdens je Nereustijd moet je in ere houden.

DE OLYMPISCHE ERVARING

DOOR
HERMAN VAN DEN EERENBEEMT

We liggen aan de start. Ik ben zenuwachtig. Ik ben niet meer in staat te roeien, voel me ziek. Waarom niet nu. Gisteren was ik nog sterk. Ik was er klaar voor. Ontspannen, machtig, krachtig. Vandaag is alles anders. Schoenen staan recht, dat zit goed. Rechtervoet, hak iets naar buiten, zodat het roer recht staat. Zal ik dat nog eens bijstellen? Waarom eigenlijk? Ik ben er nu aan gewend. Ik beweeg mijn tenen op en neer om te voelen of het klittenband wel strak genoeg zit. Of te los. Dat is erger. Als het te los zit kan ik niet precies sturen en hou ik de boot niet in de baan. Het zit precies goed. Toch haal ik het klittenband los en doe ik

'Mijn handen zijn nat, van het zweet en het opspattende water.'

het opnieuw vast. Ik weet niet waarom. Het zit nu niet meer goed. Of toch wel? Niet meer aan denken. Let op je handen, die zitten niet vast. Ik veeg met mijn hand het zweet van mijn voorhoofd. Het zweet prikt in mijn ogen. Altijd mijn rechterhand. Met mijn linkerhand hou ik nu ook mijn rechterriem vast. Handen terug in positie. Bladen horizontaal op het water, polsen gekromd. Bij het draaien van de riemen staan ze dan weer recht. Polsen weer gestrekt, dat komt zo wel. Mijn handen zijn nat, van het zweet en het opsplattende water. Ik hou er niet van. Het maakt ze glibberig, straks heb ik mijn riem niet meer onder controle. Rustig, dat komt wel goed. Hoeveel duizenden kilometers heb je al niet geroeid, het gaat altijd goed. Vertrouw. Mijn benen zijn gebogen, half opgereden, klaar voor de eerste haal. Iets verder nog, een kleine driekwart. Armen ontspannen,

die hoof ik alleen nog uit te strekken terwijl ik mijn polsen draai en de bladen verticaal in het water steek. Benen weer gestrekt, het duurt nog even. Hand over mijn voorhoofd, handen weer aan de riemen. De boot loeft op. Ik kijk niet achterom. De jongen op het startvlot wijst met de wijsvinger van zijn linkerhand naar recht. Klapje bakboord. De boeg doet het onmiddellijk. De boot ligt weer recht. Roer staat rechts. Nog een minuut, het is bijna zover. Positie innemen. Benen buigen, oprijden tot bijna driekwart. Bladen verticaal in het water. Handen goed, dat is het belangrijkste. Ik voel dat de riemen goed staan. Ik kijk toch even opzij. Niet doen, je weet dat ze recht staan. Even druk zetten, staan de bladen goed. De startjongen kijkt boos, laat bijna de boot los. De voerpunt waait weer opzij. Niets aan doen, dat corrigeer ik zo. Klapje bakboord, dat kan nog. Als ik moet sturen, kost dat snelheid. Voor me strekt de slag zijn rug. Ik doe hetzelfde en strek mijn armen. De vlag gaat omhoog en in één beweging naar beneden. De voorzichtig opgebouwde druk valt precies in de start. Handen losjes tot je voelt dat het blad recht staat, druk zetten, haal door, uitpikken en de volgende. Korte haal, uittlengen. Het gaat nu te snel om te bedenken. Ik doe en denk niet. Eindelijk gaan we. Alles valt van je af, er telt nog maar één ding. Erbij blijven. Alles wat er goed ging in de voorbereiding naar deze wedstrijd is niet meer belangrijk. Wat er mis ging ook niet meer. Ik heb geen honger meer, hoeft niet te pissen, de misselijkheid die ik voelde bij het oproeien is weg. Twijfels over de tactiek, de afstelling, allemaal weg. Mijn ademhaling en hartslag tuimelen over elkaar heen, slaan volledig op hol. Het brengt mijn denkvermogen weer terug. Verdomme, dit gaat niet goed. Dit hou ik niet vol. Rustig, concentreer je. Uittlengen, volle haal, druk voor. Op de benen, voel het voetenbord. Ik zie genoeg boeien achter ons om de baan te zien. We gaan rechtuit. Ik draai mijn hak iets naar rechts, een tikje maar. We passeren de boei van de 1750 meter. Achter mij klinkt hard, in het moment van uitademen: 20! Ritme, druk, uittlengen, harder. Het tempo blijft hoog. De boot trekt zijn spoor vlak langs

de bakboordboeien van de baan. De boot loopt, ik voel het. We gaan hard. Ik kijk niet opzij, denk ik, maar ik doe het wel. Ik zie waar de andere ploegen liggen. Links het zog van de boot en de cirkels die de riemen achterlaten. Nog net het taftje van de boot. Daarnaast, in baan 2, de slag. Ik hoef mijn hoofd niet te draaien, ze liggen achter. Rechts zie ik volop roeiers. Vergeet ze, die doen niet meer mee, denk ik, hoop ik. Niets is erger dan een ploeg die terugkomt, die je gaat inhalen. Weer kijk ik naar links. Doe dat niet, concentreer je op je eigen boot. Ik kijk toch, zie het taftje niet meer. Ze mogen niet weg lopen. Straks krijgen we zijdeining. Dat wil ik niet. Dat mag niet! Ik wil winnen, godverdomme winnen. Nu kan het. Nu moet het. Denk het niet, concentreer je. Hoeveel kan je denken. Niet denken, roeien. Harder. Maar ik kan het niet. Ik hou het niet vol. Jawel, kom op, door. Dertig! Schreeuwt iemand achter me. Dertig, dat is drie maal tien. Niet zo moeilijk. Verdeel het, korte doelen. Tien halen. De eerste tien vanaf nu! Ja, dat gaat, op de benen, armen. Kracht. Drie halen is makkelijk. Tempo omhoog. Vier en vijf kost geen kracht. Zes tot en met tien is aftellen. Middelste tien. Dat is nog twintig. Teveel. Ik wil het niet! Het doet pijn! Ik hou op. Ik kan het niet! OK dan! Maar eerst die twintig, een haal

tegelijk. Tel, tot tien. Nu die laatste tien! Laatste tien is aftellen. Dat kan altijd nog. Dertig! Klaar! Rust zoeken. Baantempo. Verlichting. Het moet makkelijker. Ik kan dit niet! Weer een schreeuw. Twintig! Dat ben ik. Liever dood dan stoppen. Twintig! Blijf tellen. Twintig is geen dertig. Vier keer vijf, drie keer zes plus twee. Kan je dood? Dan maar dood, doorroeien! Eerst die twintig. Ik heb nog wat over, maar dat is voor de sprint, niet voor nu. Toch wel! Doen! Omhoog! Niet denken, niet kijken! Ik zie dat er niets is veranderd. Het veld ligt bij elkaar. Geen deining van opzij, we komen terug! De anderen komen terug! Bij 250 meter de eindsprint, laatste 30! Waar is de laatste boei? Ik zie 500 meter. Toch nu doen. Het kan wel. Een haal is meer dan tien meter. Dat is driehonderd meter. Nog even wachten. NU!! Het is geen schreeuw meer, maar een oerkreet. Vanaf de boeg. De boeg ziet meer dan ik. We gaan, de slag kort iets in, het tempo schiet omhoog. Jezus! Nog niet hoog genoeg! Blijf technisch! Benen! Weer NU! Waar was ik met tellen? Ik begin opnieuw, een, twee, drie, vier. Te moeilijk. Nog een keer. Een, twee. Weer de tel kwijt. Opnieuw. Een, twee. Een, twee. GAAN! Niet meer denken. Niet meer twijfelen. Ik ga dood. Het geeft niet. Hier kom ik!

Jurgen Nelis (sl.), Robert Bakker, Hans Kelderman en Herman van den Eerenbeemt(bg.). Halve finale Olympische Spelen in Seoul (1998)

Foto: Paul Stolk

NEREUS OVER DE GRENS

DOOR
EWOUT RISCHEN

De successen van Nereus zijn inmiddels niet meer beperkt tot de binnenlandse wateren. Ook op andere vlakken zijn (Oud-) Nereïden succesvol in het buitenland. Ewout Rischen vertrok na zijn Nereuscarrière naar Mexico en leidt nu een leven als succesvol acteur.

In april van dit jaar was ik voor de televisieserie *Como Dice El Dicho* aan het filmen in Xochimilco, een buitenwijk van Mexico-Stad, pal naast de olympische roeibaan van 1968. De baan waar mijn oud-coaches Roel Luijnenburg en Ruud Stokvis de olympische finale voeren. Het was alweer een tijd geleden dat ik aan roeien had gedacht maar direct kwam die onweerstaanbare drang naar boven om in een boot te stappen en af te duwen. Ik bleef een tijdje naar de roeiers staan kijken, denkend aan de verhalen van Roel en Ruud over die ‘zekere’ gouden medaille die ze hier misliepen door een dom griepje. Geluk is toch een grote factor in het leven, dacht ik toen de opnameleider me op kwam halen voor de volgende scène.

Bijna drie jaar geleden vertrok ik met een koffer naar Mexico om een tijdje in een andere cultuur te wonen. Ik had me nooit kunnen bedenken dat ik hier drie jaar later nog zou zitten, en een carrière als acteur ben begonnen. In 2013 deed ik via via een casting voor de televisieserie *Alguien Más*, en ik kreeg de rol. Ik speelde de Engelse ex-man van een beroemde Mexicaanse actrice, Ana Serradilla. In een van mijn allereerste scènes als acteur ooit moest ik direct met haar zoenen. Op Nereusfeesten had ik gelukkig genoeg geoefend, dat scheelde.

Na deze serie kreeg ik de smaak van het acteren te pakken. Binnenkort komen er twee speelfilms uit waar ik in zit (*Moronga* en *Loco Love*) en in januari ben ik aangenomen bij Televisa, het grootste Spaanstalige televisiebedrijf van de wereld. Daar studeer ik dit jaar bij hun interne acteeropleiding, naast het acteerwerk dat ik binnen het bedrijf doe. In juli dit jaar won ik een theaterprijs als Beste Acteur voor mijn rol in het toneelstuk *Martha Stutz*. Ik snap zelf ook niet meer helemaal hoe dit zo is gekomen. In december studeer ik officieel af bij Televisa, maar ik ben in oktober

al begonnen met het filmen van mijn eerste echte telenovela, ik speel Fransman Didier in de klassieke novela *Simplemente María*. Vanaf december kom ik op de buis, en in januari zal ik ook te zien zijn in een paar afleveringen van een nieuwe komedieserie. Als die beide films volgend jaar ook nog uitkomen, kan 2016 nog wel eens een heel gek jaar gaan worden.

Zo heeft mijn carrière een bizarre wending genomen (in Amsterdam studeerde ik geschiedenis en werkte ik bij AT5), net zoals mijn loopbaan op Nereus nogal vreemd verliep. Van fervent competitieroeier in 2007 werd ik stuurman van de Clubacht en daarna van Zwaar 2009. Een jaar later roeide ik zelf wedstrijd, op boeg in de acht van Licht 2010. Daarna heb ik nog een half seizoen geskift met de middengroep roeiers toen ik een baan kreeg aangeboden.

Dat het me hier in Mexico zo lekker gaat komt voor een groot deel omdat ik hard werk, en daar zijn Latino's niet echt aan gewend. Mijn tijd bij Nereus is hierin een grote leerfactor geweest. Het doorzettingsvermogen, de wilskracht van een roeier zijn zo ontzettend groot. De pijn voelen, doorbijten en verder gaan. Met Gerard van der Linden als coach heb ik dat zeker wel geleerd. Mijn tijd bij Nereus heeft me vooral mentaal sterk gemaakt en daar pluk ik nu de vruchten van. Die obsessie om beter te willen worden. Een scène voor een casting oefen ik soms wel tweehonderd keer. Je niet gek laten maken door de camera's, tientallen man crew, een schreeuwende regisseur en concurrentie; blijven focussen en geloven in eigen kunnen. Met een tikkeltje Amsterdamse bluf.

Bent of kent u een Nereïd(e) met een buitenlands succesverhaal? Mail dan naar magazine@nereus.nl.

JASJE AAN, JASJE UIT

DOOR
JORT VAN GENNEP

Ieder bordeauxrood wedstrijdjasje heeft een geschiedenis. Niet alleen de namen, maar ook de ervaringen van de roeiers die het jasje ooit droegen, hebben hun sporen achtergelaten en worden door een nieuwe eigenaar met trots meegedragen. Dit is het verhaal achter zo'n jasje.

W e schrijven 6 juli 2013, Henley-on-Thames. Op de Stewards' Enclosure loop ik een oud, welgesteld echtpaar tegen het lijf. Beider aandacht is getrokken door mijn wedstrijdjasje. Hij is erdoor gefascineerd, zij verafschuwt het.

De dame vraagt of mijn moeder zich niet zou schamen voor mijn kledingkeuze. Ik antwoord dat mijn moeder achter mijn kledingkeuze staat, sterker nog, dat zij, met haar Singer naaimachine, meerdere reparaties aan het jasje heeft gedaan.

Haar man zegt gecharmeerd te zijn van het jasje. Hij wil er graag meer over weten en wil het overkopen. Voordat ik kan zeggen dat het jasje niet overgekocht, maar overgedronken moet worden, trekt zijn vrouw hem weg en deelt mede dat hij zich op gevaarlijk terrein begeeft. De man gebaart mij mee te komen en zegt dat 37 jaar huwelijk wel lang genoeg is geweest.

Ik laat de man mijn linker-revers zien, waarin de namen van de vorige eigenaren geborduurd staan. Aan de vorige drager, Van den Boorn, is het te danken dat het jasje weer in omloop is. Ten tijde van de vorige Lagalustrumwedstrijden kreeg hij van het bestuur acht lappen stof, die jaren in de bestuurskamer hadden lagen te verstoffen. Meerdere kleermakers hebben gepoogd

om één geheel van het jasje te maken. Uiteindelijk heeft een Marokkaanse ambachtsvrouw ervoor gezorgd dat er na Frommé, die het jasje in 1987 kreeg, een nieuwe eigenaar kon komen.

De man kijkt vol bewondering naar alle naden die over het jasje lopen. Hij vraagt naar de derde en laatste naam die erop staat, Bakhuys-Roozeboom. Ik zeg dat hij de eerste drager is van wie bekend is dat hij het jasje droeg, maar dat het jasje al lang voordat Bakhuys-Roozeboom het in 1958 kreeg, gedragen werd. Eind jaren vijftig heeft hij het gedragen tijdens roeiwedstrijden en ook daarna nog, om de ijzige kou te kunnen doorstaan op zijn werk. Na verloop van tijd besloot hij, wegens een tekort aan jasjes op Nereus, het jasje af te staan. De toenmalige Preases heeft het zich toegeëigend en beloofde Bakhuys-Roozeboom een kruik jenever. De kruik heeft hij echter nooit gegeven.

Zodra het woord jenever viel, versterkte de aandacht van de man. De man stelt voor het jasje van mij over te drinken. Na een halve fles jenever kan de beste man niet meer op zijn benen staan en is hij afhankelijk van zijn vrouw geworden om thuis te komen. Overbodig om te zeggen dat de overdracht niet is doorgegaan.

Verdient uw (doorgegeven) jasje ook de aandacht? Laat het weten aan de redactie via magazine@nereus.nl.

Foto: Frans Goutier

ROEIEN VOOR IEDEREEN?

DE POPULARISERING VAN DE NEDERLANDSE ROEISPORT IN DE PERIODE

1960 -1970

DOOR
KOEN MAARLEVELD

Nereïden en Oud-Nereïden beschouwen de roeisport vanzelfsprekend als nobile sport. Van oudsher is de roeisport dat ook zeker; in de roeiwereld wordt dikwijls verwezen naar de corporale wortels van het roeien in Nederland en de traditierijke historische regatta's aan de overkant van het Kanaal, in Henley en op de Thames. Roeien kreeg daardoor een elitair imago, maar die situatie veranderde drastisch in de jaren '60-'70. Ook vandaag de dag ontwikkelt de roeiwereld zich in rap tempo. Nereïd Koen Maarleveld, student Geschiedenis aan de UvA en sinds september aan de University of Durham (UK), onderzocht de evolutie van de roeicultuur en met name de popularisering in de jaren '60-'70. In deze editie vindt u een geredigeerde synopsis van Maarleveld's onderzoek. Heeft u interesse in de volledige research paper, dan kunt u contact op nemen met de redactie via magazine@nereus.nl.

Wat waren de bepalende factoren voor de popularisering van de roeisport in Nederland gedurende de jaren 1960-1970? Zoals eerder al is aangetoond is in het eerste gedeelte van deze paper, werd roeien gezien als een elitaire sport. De sport ontstond echter oorspronkelijk in Engeland als een sport voor de lagere klasse ('The Doggett Coat and Badge Race') maar al snel werd het roeien een amateursport die juist beoefend werd door de elite in Engeland. Nederland volgde al snel met de oprichting van de eerste roeivereniging in 1847. Ook hier was het roeien voorbehouden aan vooral de elite van de samenleving. Door de vrije tijd die deze groepering had, de kosten van de sport en het doelbewust weren van andere klassen, bleef het lange tijd een elitesport. Vanaf het eind van de negentiende eeuw, al vrij snel na de introductie van de sport, werd deze vooral beoefend door studenten. Dit deed niet af aan het elitaire karakter van de sport; integendeel: toentertijd

was studeren nog voorbehouden aan de hoogste klasse, die hier de financiële middelen en toegang toe had. Deze studenten organiseerden zich in de verschillende studenten corpora, waaruit vervolgens de verschillende roeiverenigingen ontstonden. Gedurende de eerste helft van de twintigste eeuw werden er wel pogingen gedaan om meer algemene studentenroeiverenigingen op te richten, maar door gebrek aan animo en financiële middelen bleven deze pogingen zonder succes. De studenten uit de middenklasse waren en bleven aangewezen tot de burgerverenigingen, of hadden helemaal geen toegang tot de roeisport. Na de Tweede Wereldoorlog veranderde dit beeld drastisch. Vooral in de jaren zestig en zeventig ontstonden er zeer veel algemene studentenverenigingen: Okeanos (Amsterdam, opgericht in 1957), Vidar (Tilburg, opgericht in 1961), Asopos de Vliet (Leiden, opgericht in 1962), Gyas (Groningen, opgericht in 1964), Euros

(Enschede, opgericht in 1965), Sköll (Amsterdam, opgericht in 1966), Orca (Utrecht, opgericht in 1970) en Thëta (Eindhoven, opgericht in 1975). De grote groei van het aantal studenten in de jaren zestig en zeventig zorgde voor een veel grotere groep van studenten uit de middenklasse. Deze studenten identificeerden zich vanwege hun achtergrond en de tijdsgeest van die periode niet met de 'arrogante, elitaire en oubollige' studenten van het corps, maar zij wilden wel gaan roeien, en wel op een eigen vereniging. De overheid ondersteunde deze ontwikkeling via verschillende subsidies. Hierdoor waren er voor het eerst wel voldoende financiële middelen beschikbaar om aan de inmiddels onstane animo te beantwoorden en te verschillende nieuwe 'algemene' verenigingen op te richten. Dankzij de oprichting van deze algemene verenigingen gingen veel studenten liever hier roeien dan bij de roeiverenigingen van het corps.

Het corps kende aan het eind van de jaren zestig

een sterke afname in haar ledenbestand, en ook de corporale roeiverenigingen kwamen hierdoor in een lastige situatie. Als deze verenigingen zich niet zouden open stellen voor niet-corpsleden, dan zouden ze al snel overschaduwd worden door de algemene verenigingen, zo vreesde men. Eén voor één besloten de corporale roeiverenigingen dat zij niet langer alleen nog konden openstaan voor de corpsleden. Zij moesten zich ook openstellen voor alle studenten. Dit resulteerde erin dat de corporale roeiverenigingen zich los maakten van de verschillende corpora. Daarnaast stelden de verenigingen zich ook open voor vrouwen. Uiteindelijk voelde zelfs de KNSRB, het overkoepelende orgaan van de corporale roeiverenigingen, zich genooddzaakt om de het bolwerk van de corporale studentenroeiverenigingen had besloten iedereen in het roeien te accepteren.

FOTO: MERIJN SOETERS

1915 Opening botenhuis en voorvaren gemengde acht met enkele hoofdrolspelers

voordat iedere roeier 't zijne genoten had.....

Het wedstrijdroeien; de uitdaging om altijd te trachten

je tegenstanders te verslaan. "Hoe komt het toch dat

Nereus met zijn weinige raceroeiers en lage contributie

zoveel succes heeft. Omdat wij beschikken over onze

doktoren Meurer en Marres." Zo stond het er maar zo

was het niet helemaal. Na 1910 konden de doktoren

niet het medicijn vinden om de bacillen 'politiek'

(aldoor ruzies over wie wel of niet in het bestuur

moesten) en 'slapte' te bestrijden. De goede oude

Keukenschrijver zag dat het zo niet meer ging en

kwam in actie. Hij wist, met wat andere oudroeiers,

het vereiste enthousiasme over te brengen op een grote

groep eerstejaars. Hierdoor was er weer een basis om

te gaan bouwen. Keukenschrijver zelf ging emigreren,

maar zijn aanpak betekende een nieuwe start.

Het was ook een herstart voor mr. Karel Pott. Hij werd altijd met mr. aangeduid. Hij had eigenlijk twee roeicarrières. Na aankomst in 1904 was hij succesvol roeier geweest met Varsitywinst in 1907, terwijl hij ook in de skiff uitblonk. Na zijn afstuderen als Meester in het recht, was hij in 1909 naar Indië vertrokken, maar in 1913 kwam hij met verlof in Holland terug. Hij trof er een tamelijk zielogend Nereus aan. Hij werd een belangrijk lid van het coachteam, en hij stapte, als mr., ook zelf weer in de skiff. Tot ieders grote vreugde

wist hij de wisselprijs Le Devoir voor de vijfde maal voor Nereus te winnen, waarmee deze definitief in de prijzenkast kwam. Definitief, nee want de bronsprijs steeg en daarmee de roofzucht van de junkles uit de vorige eeuw. Rond 1915 werd er in navolging van Pott, steeds meer geskift, zoals door Boissevain en later Osinga. Vlak voor zijn terugkeer naar Indië, werd mr. Pott als dank voor zijn grote verdiensten, tegelijk met dr. Marres, tot erelid benoemd. Groot was de verslagenheid toen enige maanden later, uitgerkend op de dag van de Varsity, het bericht kwam dat hij in de jungle van Bankalan aan dysenterie was gestorven.

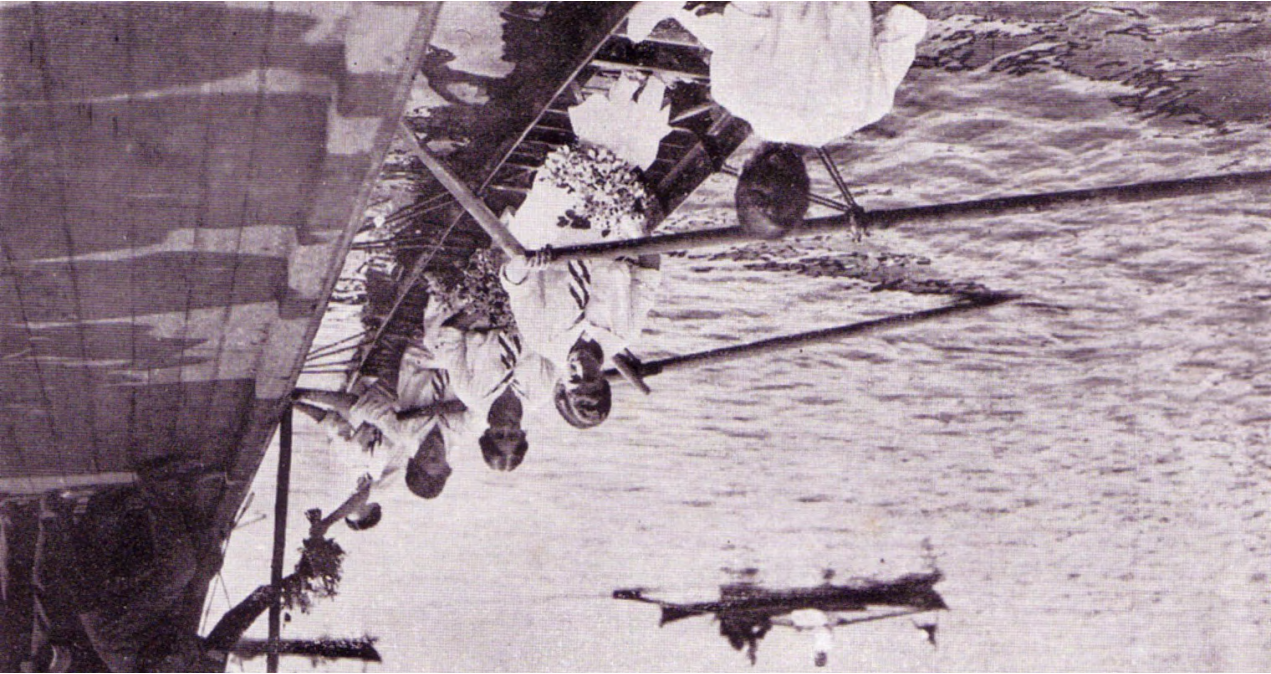
Van wie kwam de taaiheid en energie om Nereus er in 1912 weer bovenop te helpen. De Afrikaanders! Malan, Van Niekerk, Havenga, Pretorius behoorden tot een groepje Afrikaanse studenten die in Amsterdam studeerden en lid van Nereus werden. Op Nereus konden ze immers iets krijgen dat boeken niet gaven. Het waren ruige, stugge maar baie gave kerels. Onder elkaar brabelden ze een onverstaanbaar Afrikaans, maar verder waren ze weinig spraakzaam. Voor Nereus hadden ze alles over. Hun doorzettingsvermogen betaalde zich uit. In 1913 zat er éénjje in de oude vier; in 1914 twee; in 1915 drie, en in 1916 weer drie (de Hollanders waren De Roo en Liong Siang Sie!) maar toen als winnaars! Over het

Met de beschrijving van deze grote en kleine feiten is geprobeerd een beeld van Nereus in 1915 te geven. Veel was er anders, sommige zaken en activiteiten zijn te vergelijken met de huidige, oordeel zelf. De grote overeenkomst is in ieder geval de wil om in eensgezindheid voor ons Nereus de hand aan de riem te slaan.

weer de weg omhoog had gevonden.

Ten slotte het Iustrum 1915, hoe ging dat? De

'Incident' vlak voor de Varsity moet iedereen maar in het gedenkboek lezen; het Nereus-bestuur kwam terecht op tegen Meurers' ingreep. De Afrikaanders hebben zich bewonderenswaardig gedragen, en daarmee een bijzondere plaats in onze geschiedenis verdiend. Hun inzet stimuleerde de hele vereniging want in 1914 werden in alle nummers weer eerste prijzen behaald.

1915 Stijlvier wint Koninklijke - prijs van Prins-gemaal

HONDERD JAAR GELEDEN

1915

DOOR
EVERT CONSTANDSE

Het zesde quinquennium, zoals dat vroeger genoemd werd, is voorbij en het zevende staat te beginnen. Met andere woorden; Iustrumjaar. Fuif- en Toerroeien, Mr Pott, Afrikaanders, Mobilisatie, en Bovenbouw waren de kernwoorden uit die tijd. Een raar rijtje, maar laten we na honderd jaar eens terugkijken.

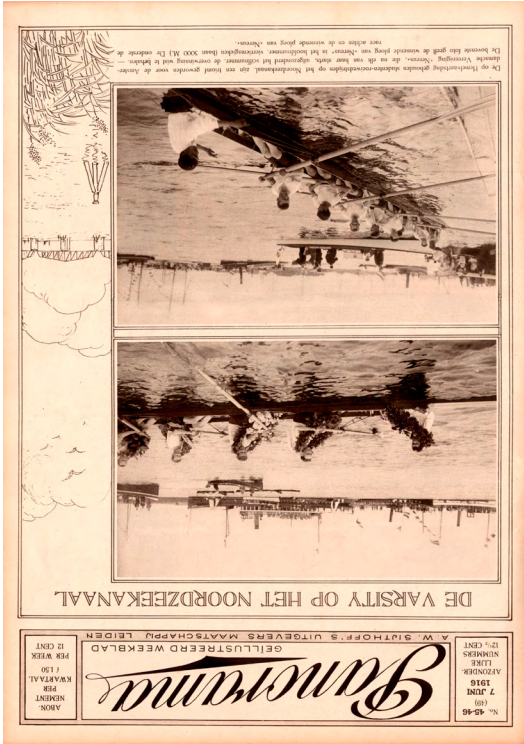
Het zesde quinquennium begon nog goed met de

tweede Varsity-overwinning van Keukenschrijver c.s., maar de daarop volgende jaren waren teleurstellend. In 1911 nog wel 11 overwinningen, maar - een veeq

teken - geen enkele van jonge ploegen; in 1912 en in 1913 slechts één overwinning; in 1914 en 1915 trekt

het weer aan mede door wat toevalligge schoonoeroi- en zeilprjzen. In het seizoen 1916 beleeft Nereus zijn tiende Varsity-overwinning, omdat de Afrikaanders

dan eindelijk toeslaan.

1916 Varsity overwinning Afrikaanders in Panoram

Natuurlijk, zoals altijd, was ook toen het wedstrijdroeien het belangrijkste voor Nereus. Maar het dagelijkse verenigingsleven op het botenhuis; hoe speelde dat zich af?

'Een gezellige ambi-ance was nodig om het fuif- en toerroei- en te ontwikkelen'

Het botenhuis, toen 'Loods, was een lang plat gebouw, met zeer beperkte accommodatie. In 1912 bedacht

dan tenminste het fuif- en toerroeien tot groter bloei gebracht moest worden. Daarvoor werd een "gezelliger

ambiance" nodig gacht, en het plan ontstond om een bovenbouw met terras te realiseren. Dat betekende

versterking van het dak, zodanig dat er ooit ook nog een tweede of zelfs derde verdieping kon worden

gebouwd. In verblijvende korte tijd was de financiering rond en op 18 juni kon men vanaf het nieuwe terras

de onderlinge wedstrijden volgen. Helas, in de stromende regen. De eerste stap voor de uitbreiding

was gezet, maar het ruimtegebrek bleef, met name voor een dameskleedkamer. En dus werden plannen

voor een tweede verdieping opgepakt. Oud-Nereus bestond nog niet maar met hulp van oud-leden, werd

ook voor dit plan de financiering geregeld. In 1913 kon definitief worden besloten tot bouw van een

bovenbouw waarin een clublokaal met haard en buffet, een dameskleedkamer, en een veranda die vooral 's

zomers grote aantrekkingskracht had. Het hele gebouw werd bovendien voorzien van gaslicht! Bij de opening

op 19 september 1915 kreeg Nereus van de Pruus een

Friesche klok, en van De Vries Feyens een gaskroon, allemaal voor de aankleding van het clublokaal. Deze bovenbouw werd 'Koepel' genoemd.

In een botenhuis hoort een vloot. Bij het begin van het

zevende quinquennium bestond deze uit drie achten, vier gladd

viert, acht skiffs, vier wherries en een fjofter de 'Fiy'. De loods was, na de uitbouw, in perfecte conditie, en dat

gold ook voor de vloot. Dat was te danken aan onze bootsman Hendrik ten Oever, die inmiddels dertig jaar

in dienst was. Aanvankelijk als conciërge, maar hij had zich tot een volleerd bootsman ontwikkeld. Vanwege zijn

hart moest hij het echter steeds rustiger aan gaan doen, en zou hij zich op korte termijn moeten terugtrekken.

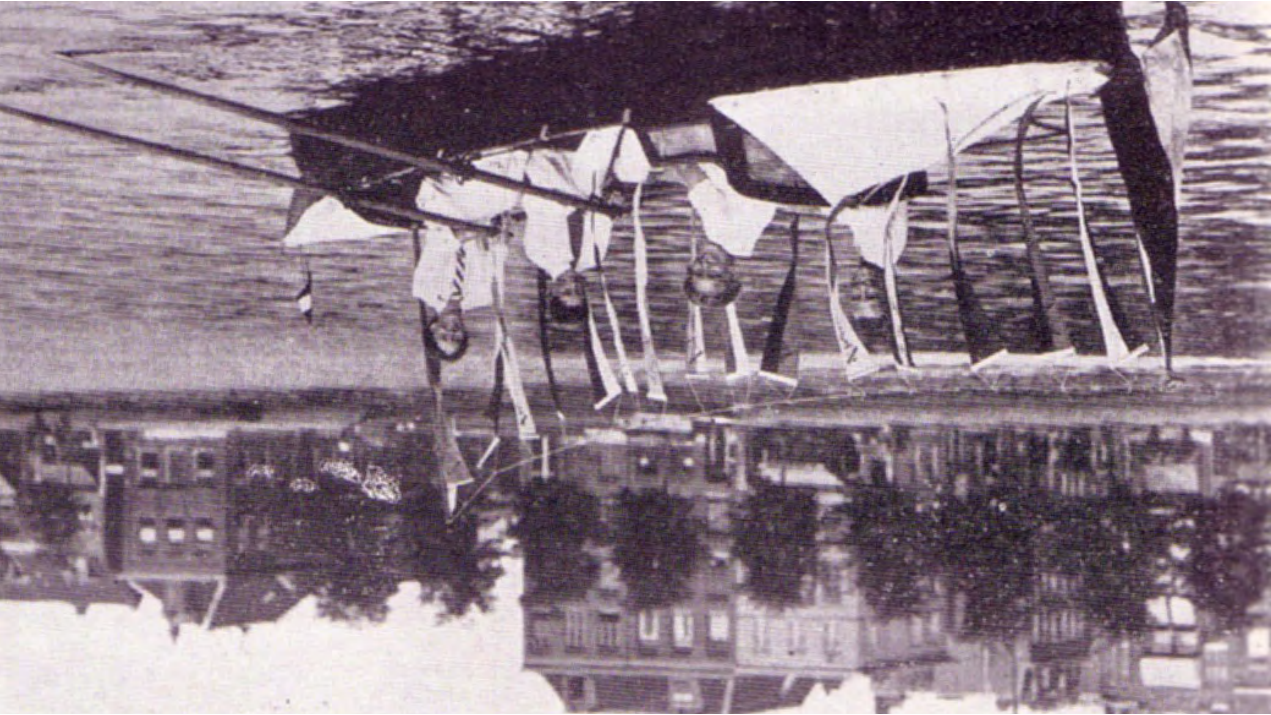
Zoals in de Nereus-historie vaker is vertoond namen de oudleden hun verantwoordelijkheid. Eerst kreeg hij

een gemakkelijke leunstoel, maar er werd ook gezorgd dat hij na pensionering geen bestaanszorgen zou

hebben; een Dirk-Bakkerfonds avant la lettre zorgde voor een pensioen.

Fuif- en toerroeien. Nu moeilijk voorstelbaar maar

in die tijd een belangrijke activiteit. Het speelt zich af

Thuiskomst 5 provincientocht 1915 met alle provinciewimpels

De oorlog '14-'18 drukte natuurlijk zijn stempel op deze tijd en dus ook op het leven op Nereus. Omdat de kans groot was dat zelfs eerstejaars gemobiliseerd werden, werden de feuten niet kaal geschoren. Engeland had exportbeperkingen zodat er geen Engelse riemen konden worden gekocht. Van de tien eerstejaars die voor wedstrijdroeien waren geselecteerd werden er acht gemobiliseerd. De twee overgebleven vormden een acht met de zes nog aanwezige ouderejaars. Deze acht werd als winnende jonge acht toegejuicht door de

in een steer van mooie zomeravonden en particuliere wherries. Zo werd bij de opening van de bovenbouw een feestelijke toertocht naar Abcoude gehouden. Na het race-seizoen "ontwaakten de sportieve gevoelens van de fuifroei

HOE IS HET NU MET..

LUSTRUMCOMMISSIE '05: TERUG BLIK

DOOR
LUSTRUMCOMMISSIE '05

2005 weinig veranderd, constateert ze; voor het leven getekend door het Lustrum. Ze bekijkt iedereen van groot naar klein.

Spijkers (de P) hield het overzicht op eenzame hoogte met zijn twee meter lengte, en ontwierp destijds de kaders van het Lustrum. Nu ontwerpt hij de stad Amsterdam en is nog steeds de rust zelve.

Kolsters (techniek en afro-extraordinaire) was verantwoordelijk voor beeld, geluid en technische hoogstandjes; en constant aan het opbouwen, bouwen en in de weer met steekkers (waarom blijft een raadsel). Hij kwam in 2005 bijna om het leven toen tijdens het pre-Lustrumfeest een dranghek de verkeerde kant op viel, maar de opgedane ervaring en de opgelopen littenens brachten hem zoveel inzicht en succes dat hij nu manager is van een reuze beroemd cabaretgezelschap.

Gijs (Q1) was in alle opzichten de grote wedstrijdleider met een enorm uithoudingsvermogen dat niet onopgemerkt bleef bij zijn huidige werkgever, waar hij nog altijd over de Amstel uitkijkt. Na een flitsende carrière mag hij nu als hoofd Marketing van de 'shaving' afdeling wereldwijd bepalen hoe en wat er geschoren wordt, al heeft hij zelf nog steeds geen borsthaar.

binnen een week op zijn mailtje reageerde, was het Lustrumjournaal niet groter dan een postzegel en bestonden de Nereïden in beeld uit 6 pixels; mega-pixels als je geluk had.

Verlaat schuift Rosa Boessie aan bij de overige oud-Luco-leden die nu al tien jaar tot haar favoriete Nereïden horen. Iedereen is sinds het Lustrum van

‘Tien jaar geleden was het Lustrum-journaal niet groter dan een postzegel’

“Ik heb besloten dat ik morgen een smartphone ga kopen.” Hoewel je zou denken dat deze zin in 2005 werd uitgesproken, is het vandaag 26 juni 2015. Tien jaar geleden bestond de smartphone uiteraard nog niet, maar was het de tijd van de Commodore 64 en de wit-groen gekleurde Apple Mac met zes externe harde schijven voor voldoende almanak-gehuegen. Tien jaar geleden had de Luco-praseses geluk als je

Mundo was de conceptueel groot denker en het rebelse werkpaard. Zijn liefde voor naakt is hij blijven toepassen, hoewel doorgaans beschaafter en op kleinere voet, door tegenwoordig regelmatig schoenloos door het leven te gaan.

Het testosteron van dit illustere gezelschap was volledig gescalaerd zonder vrouwelijke tegenhang. Te beginnen met de Boessie en Marijn K. uit de succesvolle Damesch '03 acht. Laatsiggenoemde gaat volgende maand emigreren naar New Zealand, waar de liefde van haar leven woont die ze tijdens de Lustrumwedstrijden voor het eerst ontmoette. Om daar geheel in lijn met de opgedane almanak-ervaring haar communicatiecarrière voort te zetten.

Charly B - - “sorry ik kan nu niet opruimen na het diner want dit is de kans om de liefde van mijn leven te schaken” - Wilberts-Burgers heeft inderdaad de daad bij het woord gevoegd en richt haar leven nog steeds met evenveel passie en precisie in als destijds het Lustrum.

En dan de kleinste van het gezelschap: Piebe (bij een enkeling ook wel bekend als Nienke A.), die tien jaar geleden, al dromend over een Simon, de commissie en de diner-reünisten in het gareel wist te houden. Vandaag de dag stelt ze nog steeds orde op zaken als freelanccer binnen grote organisaties en heeft terloops ook nog haar Simon aan de haak geslagen.

Terug naar de Boessie, die tijdens het Lustrum in 2005 de trotse bezitter was van een Nokia 3210 en daarnaast het creatieve brein achter het cabaret en bijbehorende ego-controle. Anno 2015 kijkt ze tevreden naar haar Nokia die nooit van haar zijde is geweest, ook niet nu ze zich toelegt op de wetenschap. Ze concludeert tevreden dat er dus eigenlijk helemaal niet zo veel veranderd is. Misschien is die smartphone wel helemaal niet nodig.

LUSTRUMWEDSTRIJDEN

DOOR
PETER VAN SCHIE, COMMISSARIS WEDSTRIJD LUSTRUMCOMMISSIE

Zaterdag 26 september werden, ter viering van het Iustrum, de Nereus Lustrumwedstrijden georganiseerd. Deze wedstrijd, die minder vaak voorkomt dan de Olympische Spelen, vond plaats aan de voet van ons eigen Bordeauxrode Bastion. Door de vorm van ultrakorte sprints met knoekout-systeem werden we getraceerd op een groot spektakel. De finales werden geroeid in het donker, terwijl deze door lampen volledig werden verlicht. Met meer dan 20.000 watt aan lichtvermogen was het een nieuwe ervaring voor roeier en toeschouwer. Gelukkig waren de weergoden ons de hele dag gunstig gezind, waardoor we over alle ingrediënten beschikten om een

prachtige en unieke dag te beleven.

Er werd geroeid door roeiers van alle leeftijden, van de

lichte acht van 1984 tot de huidige generatie die een geboortjaar van 1996 in zijn of haar paspoort heeft staan. Het kwaliteitsverschil liep ook flink uiteen met als twee uitersten de Dames Clubacht van 1989 en de huidige oude lichte acht. Kortom, er werd gestart door competitieroeiers, wedstrijdroeiers, maar ook dames en heren die al een aantal jaar geen riem meer in de hand hadden genomen.

Naast deze grote diversiteit aan Nereiden waren er ook roeiers van andere verenigingen om te aanschouwen hoe wij ons Iustrum viëren. Zo stapte Roel Bras in het liefdesschuitje met Rhea van Leeuwen, echter werden zij al vrij vroeg in het toernooi overklast door Sara Papineau Salm en Coen Eggenkamp. Desbetreffende ploeg vol ervaring wist uiteindelijk geen vuist te maken tegen Olivia van Rooijen en Abel Göbel. Dit duo bezit klaarbijkelijk over een fantastische chemie, waardoor zij het Lovers dubbel twee veld op hun naam wisten te schrijven.

Natuurlijk was er tijdens de Iustrumwedstrijden ook ruimte voor meer serieuze nummers. Er waren vier klasbakken die zichzelf kansrijk achten in de strijk

skiff. In de finale nam Michiel Oyen vrij overtuigend

de leiding, maar in de laatste meters wist Freek Robbers er nog even flink zijn armen onder te zetten en ging er met de titel vandoor. De SA skiff was een zwaar bezet veld. Niet Abe Wiersma, Ivo de Graaf of Vidraat Sjoerd Dijkstra won, maar het was de uitsmijter van Abercrombie & Fitch, die ook luistert naar de naam Robert Vicic.

Dat ergometers zinken blijft een fabeltje te zijn. De mannen van de NKIR hebben namelijk hun vermogen op het water weten te brengen. Zij hebben zichzelf met overmacht het blik van de commissie C4+ toegeëigend. De dames dubbel twee werd gewonnen door Aletta Joritsma en Kartien Robbers, dit mooie duo liet zien dat zij ook in het donker goed uit de startblokken kunnen komen.

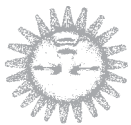
Ook werd er afgerekend met de aloude vraag: 'Welke eerstejaars acht is de beste?' Voor de komende vijf jaar mogen de zware jongens van 2010 deze titel met trots dragen. Zij wisten in hun eigen seizoen slechts vijf blikken mee naar huis te nemen, maar 5 jaar later weten zij zich met de beste te meten. Deze prestaties staan natuurlijk in schril contrast met wat de mannen van Zwaar 2008 wisten te presteren in het SA4+ veld. Na een verrassende overwinning op Jules Bronk, Mik Makker, Joost Ruiter en Roel Bras hebben zij zichzelf van dusdanig veel pils voorzien dat het volgens wedstrijdleidder Lex van Drooge onverantwoord zou zijn om nog het water op te gaan. Er was voor de gelegenheid een alcoholmeter in het leven geroepen, deze veldde een eenduidig oordeel.

Naarmate de avond vorderde vulden alle Nereiden die finale niet hadden bereikt of die überhaupt geen riem hebben aangeraakt, hun glas en dronken van de nieuwe bar. Wanneer het bier niet meer smaakte was er de mogelijkheid om het glas te vullen met Pimms of een gin tonic. In groten getale werd geëest tot in de vroege uren. Weer een Bordeauxrode dag in de geschiedenis.

Al 130 jaar

door geen golven of stormen of onweêr gestuit...

Gefeliciteerd met Iustrum XXVI. Kempen & Co is een trotse hoofdsponsor.
Op naar Nereus-goud bij de Varsity en in Rio!

KEMPEN & CO

MERCHANT BANK

Trou moet blycken

DOOR
EVERT CONSTANDSE

toelichting.

Dit motto van ons zesentwintigste Iustrum vraagt om

Het begrip ‘trouw’ veronderstelt iets duurzaam. Dat

moge blijven uit: Ik zweer trouw aan de ...; Trouwen;

Moed, beleid en trouw. Het zijn allemaal uitdrukkingen

waarin ‘trouw’ voorkomt, maar waarbij nog zal moeten

blijken of die trouw wel zo duurzaam zal zijn. Als je

erover nadenkt is daarom ‘Trou moet blycken’ wel één

van de sterkste.

Wat heeft Nereus met het begrip Trou moet blycken?

Waar komt dit vandaan? Dat gaat terug tot 1503. Toen

werd in Haarlem het Rederijkersgezelschap De Pelikaan

opgericht met als zinspreuk ‘Trou Moet Blycken.’ ‘Trou’

wordt nu als verenigingsnaam gebruikt. Er waren alleen

mannelijke leden die elkaar aanspraken met ‘Broeder’;

de bestuursleden hadden titels als Keizer, Prins en

Vaandrig. Men bedreef het dichten, toneelspelen

en het houden van gevatte toespraken. Men kon

slechts op uitnodiging toetreden en het ledenbestand

bestond uit nijvere en succesvolle handwerkslieden;

middenstanders met wat meer in hun mars, zeker niet

de adel. Trou kreeg het karakter van een vrijploats waar

men in besloten kring en op spirituele wijze kritiek

kon leveren op de gevestigde orde met name het

stadbestuur. Dat hield dan ook terdege rekening met

deze Rederijkers.

Trou had altijd een eigen gebouw in de stad, met daarnaast in de Haarlemmerhout een buitensociëteit ‘Dreefzicht’. Deze stond ook open voor niet-leden, en tot begin vorige eeuw wandelden de gezeten Haarlemmers op zomerse dagen door de Hout naar Dreefzicht waar men kon picknicken en van muziek genieten.

Wat heeft dat alles met ons te maken? Vanaf 1885 werd de Varsity verroeid in Haarlem op het Noorder-Buitenspaarne, en werd de receptie/feest/jool na afloop gehouden in de buitensociëteit. Alle studenten corpora waren daar aanwezig en bekend is het verhaal dat de Amsterdamse Senaaterop werd gewezen dat de Amstel

zulk goed roeiwater was en daarom werd gemaakt ook een roeivereniging op te richten. Ook Amsterdam zou dan de uitdaging van de Varsity kunnen aangaan. Ze hebben het geweten, inmiddels staat Nereus bovenaan op de lijst van Varsity-overwinningen.

Over deze Varsity-partijen op Dreefzicht geven de

verslagen van Trou het volgende beeld; 1888 schade

nog niet vergoed; 1889 Studententribond word verzocht

de schade van bijna tweeduizend gilden te vergoeden;

1890 grote ongeregelddheden gemeld na roeiwedstrijden;

1891 omdat de studenten zich als “kaaiwerkers”

gedragen wordt overwogen hen niet meer toe te

laten; 1892 gepland concert wordt afgelast wegens te

voorzien, schandalen, waardoor de eer en waardigheid

van de sociëteit in gevaar zou komen; 1892 de Officier

van Justitie wordt gevraagd om enkele veldwachters bij

de hand te houden; 1894 alleen welkom als de schade

van vorige jaren wordt betaald. Al met al moet er ook

toen al een levendige sfeer rond de Varsity hebben

‘Ze hebben het
geweten, inmiddels
staat Nereus
bovenaan op de
lijst van Varsity-
overwinningen’

geheerst, waarbij vijf Nereus-zeges de feestvreugde zeker hebben verhoogd. Om de geschiedenis goed te laten doordringen, de namen van de winnende ploegen: 1891 De Pelikaan; 1892 De Pelikaan II; 1893 Trou moet blycken; 1894 Dora; en in 1899 de Puppies. De Varsity werd vanaf 1901 elders gehouden en Trou Moet Blycken gleeed steeds verder weg in de geschiedenis.

Tot het in 1962 een der prominente oudleden van het Corps – zelf had hij geen Nereusverleden – was opgevallen dat Nereus een vereniging van grote naam en faam was geworden. Omdat ijdelheid niemand vreemd is bedacht hij dat het wel mooi zou zijn als zijn naam een Nereus-schip zou sieren. Hij liet ‘voorzichtigjes’ weten dat hij wel wat voor Nereus wilde doen. Nereus reageerde aanvankelijk met het verzoek een serie riemen te schenken, maar dat vond hij natuurlijk wel wat onpersoonlijk. Uiteindelijk werd hij uitgenodigd

Waarde Nereiden, oud-Nereiden, lezers,

Wat kan ik u nog meer vertellen over “Trou moet blycken” als u net in een prachtige geschiedenisles van erylid Dhr. Constandse heeft kunnen lezen waar het XXV^Iste Iustrum thema vandaan komt? Een sociëteit aan het water waar de eerste Varsity-overwinningen zijn behaald, een boot die om correcte redenen deze naam draagt, maar daarnaast ook een boodschap die Nereus en wij als Iustrumcommissie willen uitdragen.

Plato zei 2400 jaar (oftewel 480 Iustra) geleden al dat trouw een essentiële deugd is. Trouw staat voor verbondenheid, vasthoudendheid, maar ook voor oprechtheid, eerlijkheid en standvastigheid. Omschrijvingen waar de Nereid zich hoe dan ook in zal herkennen en waar we ook trots op mogen zijn. Voor de een zal dit betekenen om dagelijks trouw naar hun training gaan, voor de ander wekelijks trouw naar de borrel op donderdag, maandelijks trouw met je oude ploeg eten, jaarlijks trouw naar de ALV of elke

5 jaar trouw het Iustrum vieren. Zonder trouw geen vereniging, geen oud-leden en geen XXV^Iste Iustrum.

Het Iustrumdiner, dit jaar in hotel Okura, is zonder twijfel het evenement voor trouwe leden om elkaar weer te ontmoeten en samen te vieren dat Nereus 130 jaar is geworden. Oud-leden die elkaar 5 jaar niet hebben gezien zullen herenigd worden onder het genot van een heerlijk diner met inspirerende sprekers. Elke dag als ik onze mailbox open en weer zie dat er nieuwe kaarten voor het Iustrumdiner zijn aangeschaft, geeft dit een warm gevoel.

Trou Blyckt! De kaartverkoop is in volle gang en ik kan u verzekeren dat op 19 december 2015 de grootste zaal van hotel Okura compleet gevuld zal zijn met Nereiden en oud-Nereiden om het Iustrum te vieren. Ik hoop dat ik u het warme gevoel dat ik dagelijks krijg bij het openen van de mail die avond kan teruggeven.

Ioë Hikemelaya!

Trou moet blycken

DOOR
MYRTE DE BOER, PRAESES XXV^ISE LUSTRUMCOMMISSIE

PROGRAMMA 26^E LUSTRUM DER A.S.R. NEREUS

13 december: Dìes Natalis
De A.S.R. Nereus zal op 10 december 2015 de 130 jaar aantikken. Op 13 december 2015 zal Nereus haar langdurige bestaan vieren op traditionele wijze op ons geliefde bordeauxrode bastion.

14 december: Openingsborrel
De tijd is aangebroken: de Lustrumweek gaat officieel van start! Om 20:00 uur zal op gepaste wijze de opening plaatsvinden door het bier rijkelijk te laten vloeien bij een nog nader te bekenndmaken café. Hier zullen wij met elkaar, uw Lustrumcommissie en de passe-partouthouders, proosten op onze mooie vereniging.

15 december: Cabaret
Uw LustrumCabaretCommissie is in volle gang met het repeteren van een zelfgemaakt stuk onder leiding van een professionele regisseur. Een toneelstuk voor (oud-)leden door leden van Nereus. U wilt dit prachtige schouwspel niet missen. Het zal beginnen om 20:00 uur bij Podium Mozaiek.

16 december: Mannen- en vrouwendag
De seksen gaan wij voor deze dag splitsen. Het oestrogene deel gaat een heerlijke wijnproeverij doen met voorafgaande lunch op de A.S.R. Nereus. Heerlijk babbelen met elkaar en ondertussen proeven van een verscheidenheid aan wijnen. Het testosteron deel zal hun competitiviteit laten zien op het rugbyveld. Zware ballen, lichte pikken, competitietroeters en oud-leden kunnen hun krachten laten zien door lekker een potje te stoeien.

17 december: Buitendag
Voor passe-partouthouders heeft uw Lustrumcommissie een geheime, originele dagindeling bedacht voor de Buitendag. Meer over deze dag wordt niet onthuld en zal u moeten ervaren door mee te maken.

18 december: Gala
Het jaarlijkse gala wordt dit jaar met goud ingekleurd: het is tijd voor het Lustrumgala. Uw LustrumGalaCommissie heeft een hele bijzondere locatie gevonden, waar het sprookje realiteit wordt: Kasteel Woerden. Een avond waar – voor wie wil – een diner op locatie is en het daarna de hoogste tijd is om met elkaar te dansen en de bar te overrompelen met uw wensen.

19 december: Lustrumdiner
De dag van het bekende Lustrumdiner. Zoals u misschien al ten gehore is gebracht, vindt het diner dit keer plaats in het gerenommende Hotel Okura. Het zal een avond worden met heerlijk eten, drinken en aansluitend een borrel. Tijd om weer bij te kletsen met uw roeimaten van 30 jaar geleden. Een mooiere Nereusreünie bestaat er niet.

20 december: Afsluiting
De fantastische week wordt afgesloten met een borrel. De laatste keer om samen te proosten op het 130-jarig bestaan van Nereus en op gepaste wijze het mooie Lustrumjaar 2015 met elkaar af te sluiten. Het café waar dit plaats gaat vinden, zal later aan u bekend worden gemaakt.

INHOUD

3 | PROGRAMMA

4 | FROU MOET BLYCKEN

6 | LUSTRUMWEDSTRIJDEN

8 | HOE IS HET NU MET... LUSTRUMCOMMISSIE '05

10 | HONDERD JAAR GELEDEN

14 | ROEIEN VOOR IEDEREEN?

TROU-MOET-BLUCKEN

LUSTRUMEDITIE

NEREUS MAGAZINE